Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 308 8. april, 2011] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

LØKKE ER FÆRDIG
HVOR ER VENSTREFLØJEN?

10 år med VKO nærmer sig sin afslutning. Løkkes regering er "dead man walking". I over et år har "rød blok" haft næsten konstant – og stigende – flertal i meningsmålingerne.

Årsagen er enkel: Løkke og VKO står for 3 krige og omvendt Robin Hood. De nedbryder offentlig velfærd – fra uddannelse og hospitaler til omsorg for børn, ældre og svage.

De spreder racistisk gift. De giver politiet mere magt. Og de sætter profit over miljø og klima.

Nu har folk fået nok og kræver forandring. Derfor vokser opbakningen til "rød blok".

Men de fleste ved allerede, at der ikke kommer meget ægte Robin Hood fra S-SF. Så hvor er venstrefløjen?

Selvfølgelig er der stadig stor forskel på Enhedslisten og SF. Men når Enhedslisten har stemt for en USA- og NATO-krig, og når Enhl. mere og mere ligner et rent parlamentarisk projekt, så begynder folk også at opfatte Enhl. som en del af den samme grød som S-SF.

Den venstrefløj, vi har brug for, handler om noget andet. Den handler om et andet samfund, om solidariske værdier – men først og fremmest om kamp og modstand. Og om at give ideologiske modsvar til nyliberalisme og krisepolitik.

Kamp og modstand starter med at organisere aktivitet blandt de folk, der er ramt af krisepolitikken.

Spirerne til en ny venstrefløj er der. Vi vil gerne samarbejde med alle, der vil organisere den. Vil du være med?

www.socialister.dk

Hvordan vi udbygger den ægyptiske revolution

Revolutionære socialister i Ægypten er centrale i at skabe nye organisationer som skal afspejle revolutionens krav, Anne Alexander har talt med nogle af aktivisterne.

Enhver revolution er en opblomstring af den kreative energi fra mennesker som lige har opdaget deres magt til at ændre verden. Nye partier opstår ud af ingenting og det politiske landkort ændrer sig hele tiden.

Men enhver revolution rejser også spørgsmålet om strategi og taktik, og først og fremmest rejser den spørgsmålet om lederskab. Den nuværende fase af revolutionen i Ægypten giver revolutionære socialister store udfordringer.

Diktatoren Hosni Mubarak er færdig, men en stor del af hans diktatur er stadig intakt. Arbejdere og studerendes protester og strejker er skudt op ud over landet de seneste få uger. De forlanger at de korrupte chefer og uddannelses-ledere udpeget af Mubarak og hans venner bliver fjernet.

Som svar har regeringen bestemt at alle strejker og protester er ulovlige.

Et vigtigt spørgsmål er: hvilken slags organisation skal socialister bygge for at kanalisere massernes energi og for at give en modvægt til statens magt?

Revolutionære socialister i Ægypten spiller en ledende rolle i at bygge 3 meget forskellige slags organisationer, hvis mål det er at sprede og uddybe revolutionen.

De er centrale i skabelsen af uafhængige fagforeninger. De spiller en nøglerolle i at opbygge Folkekomiteer til Forsvar for Revolutionen, som nu udgiver en ugentlig avis, Revolutionære Ægypten, med et oplag på 50.000. De er også med i et projekt der skal skabe Det Demokratiske Arbejderparti sammen med andre socialister og uafhængige fagforeningsaktivister.

Her er interview med to ægyptiske socialister, der taler om hvad de laver.

Sayed Abd-al-Rahman, Folkekomiteen til Forsvar for Revolutionen

Jeg er medlem af Ma'adi, Basatin og Dar-al-Salams Folkekomiteer til Forsvar for Revolutionen. Komiteen blev stiftet i dagene efter Mubaraks fald af en gruppe aktivister, størstedelen af dem venstrefløjsaktivister.

Vi kendte hinanden fra før revolutionen og vi havde samarbejdet i nærområdet med sager som Gaza, Irak-krigen og de sociale problemer der er i vores område.

Da revolutionen startede, tænkte vi: hvordan kan revolutionen fortsætte?

Vi følte at mange mennesker ville sige at revolutionen ikke var andet end Mubaraks fald, men vi ser revolutionen på en anden måde – som en rejse mod et forandret samfund.

Almindelige mennesker der deltager i revolutionen følte at tingene måtte blive bedre. Så vores mål var at fortsætte revolutionen i det område vi bor i.

Vi organiserede et stort møde to dage efter Mubaraks fald, for at mindes martyrerne. Det handlede også om at sige til folk: kom og slut jer til os, lad os sammen tænke over hvad vi kan gøre som Folkekomiteen.

Vi fik fat i et lydsystem, mikrofoner og et lille bord og startede mødet – 200 lokale dukkede op.

Det var fantastisk at stå i gaden og diskutere politik.

Under Mubarak kunne vi nogle gange organisere en hurtig demonstration på en halv time så politiet ikke havde en chance for at opløse os. Men pludselig stod vi der og havde et kæmpe gademøde i 2-3 timer.

Det føltes som et folke-parlament – alle kom med deres egne idéer og meninger om revolutionen.

Medlemskabet afspejler områdets natur. For eksempel er flertallet af befolkningen i Dar-al-Salam små-producenter og håndværkere. De er meget svære at organisere politisk. De har små værksteder, og de er for det meste deres egen chef.

Det vil være meget let for kontra-revolutionen at få dem over på sin side nu hvor landets økonomi er gået i stå. Det er derfor det er så vigtigt med politisk arbejde i de områder.

I de fleste af de steder vi organiserer, har der slet ikke været nogen politisk aktivitet overhovedet.

Idéen om at en almindelig person fra disse gader kan tage mikrofonen og tale om deres meninger foran andre er et meget positivt skridt.

Vi mødes lørdage og diskuterer hvad vi skal gøre næste uge. Beslutningernes tages af flertallet, eller nogle gange ved enighed.

Problemet er at vi kun har et lille kontor at mødes i, og der er ikke plads nok til alle medlemmerne af komiteen. Der er omkring 20 unge mænd og kvinder der er aktive hver dag. Men der er et bredere medlemskab på omkring 200 som er aktive med mellemrum.

Vi har organiseret en demonstration for at vise enhed mellem muslimer og kristne. Vi har også mobiliseret 1.000 mennesker til at protestere efter at en politibetjent dræbte en minibus-chauffør på gaden.

Folk er medlem af komiteen som individer, selv hvis de også er medlemmer af politisk grupper. De folk der stiftede komiteen er hovedsageligt fra venstrefløjen, nogle er medlem af Revolutionære Socialister, og andre er venstreorienterede fra 1970-generationen.

Hvad vi mener med medlemskab er at hvis folk er enige med os og gerne vil være aktive, så bør de slutte sig til os.

Det er ligegyldigt om de er muslimer, kristne, mænd, kvinder, unge eller gamle.

For os betyder det at fortsætte revolutionen at opnå demokrati fra neden, og at skabe politiske organer der kan give folk mulighed for at udtrykke deres idéer demokratisk.

Vi har set dette i praksis i sovjetterne under den russiske revolution, og i nabolagsrådene i det 20. århundrede.

På et teoretisk plan kan vi se at dette er noget som kan opnås i fremtiden.

Kamal Khalils tale ved det stiftende møde for Det Demokratiske Arbejderparti

Arbejdere har 3 våben: strejke, uafhængige fagforeninger og endelig må de også have et politisk parti til at udtrykke deres interesser og organisere arbejdermagt i samfundet.

Strejkevåbenet bliver brugt af arbejdere uanset alle det eksisterende regimes love som har forbudt strejker og holdt arbejderne fanget i statslige fagforeninger. På trods af alle lovene imod, har ægyptiske arbejdere udøvet deres ret til at strejke siden 2006.

Og på trods af alle de love der kriminaliserer uafhængige fagforeninger, har arbejdere i sektorer fra skatteindsamlerne til Mahallas tekstilarbejdere kunne organisere uafhænige fagforeninger.

Men de ægyptiske arbejdere manglede det våben som et politisk parti er – indtil i dag.

Der har ikke været noget parti der kunne udtrykke arbejderinteresser med hensyn til økonomisk politik eller demokrati-krav. Intet parti har udtrykt arbejdernes syn på klassespørgsmål eller imperialisme.

I dag går vi fremad. Vi er startet med at diskutere et program, vi skal udgive en avis, og vi vil lave en stiftende komite.

Vi får folk til at slutte sig til os og vi vil holde en stiftende konference hvor vi vil diskutere programmet. Der vil folk kunne sige at de er uenige, og vi kan beslutte at fjerne ting fra vores program.

Der er en masse intellektuelle der gerne vil være med.

Men vi siger at vi vil bygge et parti af arbejdere – 1.000 arbejdere i Suez, 1.000 arbejdere i Mahalla og 1.000 arbejdere fra jernbanesektoren.

De intellektuelle kan deltage så længe de tilslutter sig vores program.

Lederskabet i partiet skal bestå af mindst 70-80 % arbejdere. Arbejdere bliver nødt til at tale med én stemme.

Så den stiftende komite har medlemmer fra skatteindsamlerne, fra arbejderne fra Mahalla, fra offentlig transport arbejdere, fra Suez kanalen, fra fabrikkerne i Port Said.

Til den stiftende konference skal de alle være en valgt delegeret.

Vi er et arbejderparti, men vi har også bøndernes krav i vores program.

Hvis vi i fremtiden vinder bønder for medlemskab af partiet kunne vi ændre navnet til arbejdernes og bøndernes parti, men i øjeblikket vil vi fokusere på arbejderne.

Vi kan opfordre medlemmer af Folkekomiteerne til Forsvar for Revolutionen til at komme med i partiet, men vi bliver stadig nødt til at starte med arbejderne.

Tilbage i 1920 blev der stiftet et arbejderparti, men siden det blev opløst i 1924 har arbejderne ikke haft deres eget parti. Dette er en historisk mulighed.

ANNE ALEXANDER. OVERSAT FRA SOCIALIST WORKER NR. 2245 (29. MARTS) AF CHRISTINE KYNDI BERGEN

Giv ferie til nogle andre!

I intet af regeringens mange ministerier trives de højtsvævende og banebrydende visioner bedre end i det, som meget passende er blevet døbt "Videnskabsministeriet". I spidsen for dette ministerium har regeringen sat unikt innovative og dynamiske personligheder som først Helge Sander og senest Charlotte Sahl-Madsen; to ministre, hvis skyhøje personlige kvalifikationer må være helt åbenlyse, hvis man kender disse kvalifikationer (og muligvis finder der et eller andet sted faktisk nogen, der gør det).

Det var f.eks. føromtalte Helge Sander, der lancerede det legendariske slogan om, at universiteterne skulle forkorte vejen "fra forskning til faktura". Oversat fra Sanders særegne "herningensiske" uldkræmmerprosa til normaldansk betød dette reklameslogan, at universiteterne skulle målrettes efter det private erhvervslivs ønsker og udsigt til kortsigtet profit, hvilket da også er sket. Og som et vellykket ejer- eller generationsskifte i en købmandsbutik, har Charlotte Sahl-Madsen videreført denne politik, siden hun overtog posten som videnskabsminister.

En politik der tager århundreder at forstå
Chou En-lai, en af Mao Tse-tungs ledende ministre, blev efter sigende engang spurgt, hvordan han vurderede betydningen af den franske revolution i 1789, hvortil han angiveligt svarede, at "det er for tidligt at sige". På samme måde vil vi almindelige mennesker sikkert først om flere århundreder blot tilnærmelsesvist forstå det fulde omfang af de storstilede planer og initiativer, der i vor egen tid udgår fra Videnskabsministeriet, og vi må derfor nok overlade det til langt senere generationer at bedømme disse initiativer og planers verdenshistoriske betydning.

Der findes dog mennesker, der hævder allerede nu at kunne skimte, i hvert fald i det små og brudstykkevist, konturerne af nogle af de mere umiddelbare konsekvenser af regeringens kulturrevolution på universiteterne. Hvor besynderlig det end kan lyde, findes der således blandt masserne af studerende og universitets-ansatte flere oppositionelle grupper, som ikke deler begejstringen for den parole om "fra forskning til faktura", de ellers har fået udstukket af den politiske avantgarde i Videnskabsministeriet.

En ferie der aldrig slutter
Til disse regime-kritiske elementer hører f.eks. de studerende på Københavns Universitet, som på det seneste har lavet flere blokader af deres egne institutter - og det endda med opbakning fra de ansatte. De undrer sig bl.a. over, at "uddannelse og forskning i verdensklasse", en anden af regeringens paroler beregnet på folkemasserne, indebærer færre undervisningstimer og kortere semestre. Ved at sige nej til dette, siger de studerende således også nej til længere ferie. Til gengæld kan du være nogenlunde sikker på, at de gerne vil give ferie til nogle helt andre, nemlig regeringen – og helst en ferie, der varer længe.

LARS HENRIK CARLSKOV

Blokader på KUA

4 timers undervisning om ugen er alt hvad mange studerende på humaniora på KU får. Den manglende undervisning er et produkt af mange års uafbrudte nedskæringer.

De fire første dage i uge 11 blokerede de studerende fra fire institutter administrationen en dag hver.

De protesterende organiserede ikke kun blokaderne, men også fælles stormøder, hvor de diskuterede problemerne på KU. Her deltog også flere underviser, fordi de er ramt af ekstremt overarbejde og også er imod nedskæringerne.

I forbindelse med blokaderne, blev der også organiseret debatter og møder. Tirsdag den 15 marts havde de studerende inviteret videnskabsminister Charlotte Sahl-Madsen.

Hun lagde på trods af de massive nedskæring på universiteterne de sidste 15 år, hele skylden for den manglende undervisning på universitetsledelsen og undlod at love flere penge.

Demokrati ikke kun i Nordafrika

Debatterne udviklede sig, så kravet om reel medbestemmelse på universiteterne blev tilføjet kravet om mere undervisning.

I en af debatterne lovede repræsentanten fra Frit Forum, Socialdemokratiets studenterorganisation, at en ny regering hurtigt ville se på mulighederne for at sikre mere undervisning.

Derimod afviste han, at ændre på ledelsen, så det igen blev de studerende og ansatte der havde flertal i ledelsen i stedet for repræsentanter fra erhvervslivet.

Det fik Henrik Olsen historiestuderende til at konstatere "I går stærkt ind for demokrati i Nordafrika, men åbenbart ikke her."

Studenterrådet savnet

Det var de studerende på de frie institutter, der selv havde der organiseret blokaderne. De havde ogs inviteret repræsentanter fra studenterrådet både fra KUA, fra RUC og fra Danske Studerendes Fællesråd (DSF).

I deres taler støttede studenterrådsrepræsentanter 100 % op om blokaderne og de andre aktioner, men støtten blev aldrig omsat til andet end ord. Hvis studenterrådene og DSF aktivt havde støtte og arbejdet for, at aktivere deres netværk på de andre fakulteter og universiteter kunne kampene have spredt sig i stedet for at gå i sig selv.

Mange studerende havde med rette forventet støtte fra DSF. Derfor brugte vi også en del at tid på at presse studenterrådet til at gøre mere.

Det var helt rigtigt, men det er en vigtigt lære af de fire blokader, at vi ikke kan vente på at studenterrådet aktivt støtter, men selv skal arbejde for at sprede protesterne, samtidig med, at vi presser studenterrådet.

Spred kampen

Der har været en række protester imod nedskæringerne. Undervisere og studerende på Zahles seminarium har strejket, og Professionshøjskolen Metropol var blokeret i november og december.

På Sociologi, Geocenteret og LIFE på Københavns Universitet har studerende blokeret inden for de sidste år, ligesom der har været en række gymnasiestrejker og demonstrationer.

Hvis blokaderne var blevet udvidet, kunne det have inspireret andre ansatte og brugere i den offentlige sektor, der også bliver ramt at nedskæringerne.

I november og december demonstrerede over 100.000 studerende i England. Det var medvirkende til, at det britiske LO har indkaldt til demonstrationen den 26. marts. Demonstrationen, hvor ½ million deltog, ser ud til at have inspireret til strejker.

Hvis dette skete i Danmark kunne det for alvor have presset VKO og skabt det pres, der ville kunne sikre at R – S og SF reelt førte en politik med forbedringer i stedet for nedskæringer.

Falck-chefer får 300 millioner kroner

Falcks koncernchef og økonomidirektør får 300 millioner kroner til deling, efter at Lundbeck-Fonden i december 2010 har opkøbt 36 % af aktierne i Falck for 2,8 milliarder kroner. Pengene får de for at skrive under på, at de vil blive på chefposterne.

Bare 3 måneder før salget meldte Falck ud, at ordrenedgang ville betyde fyringer af op mod 10 % af redderne i Region Sjælland og afskedigelse af 50 redderelever på landsplan (der, fordi Falck har 85 % af markedet, ikke vil kunne finde nye elevpladser).

Da kapitalfondene, der ejer TDC i december 2010 solgte aktier for 12 milliarder kroner fik TDC's ledelse en bonus på 1,2 milliarder kroner, og ifølge Poul Nyrup vil TDC-cheferne også have femdoblet deres løn. Samtidig med at TDC-cheferne beriger sig, er der ifølge DR's interview med en faglig sekretær i Metal nærmest halvårlige fyringsrunder – 1/3 af medarbejderne er blevet fyret – mens de resterede medarbejdere har flere tusinde timers overarbejde som følge af fyringerne.

I marts blev smykkevirksomheden Pandora børsnoteret, i den anledning var 9 chefer blevet lovet aktier til en billigere pris. Cheferne hev 2.152,59 kroner op af lommen og fik aktier for en værdi af 469,7 millioner kroner.

Regeringen og direktørerne taler om økonomisk ansvarlighed og sparsommelighed, hvilket åbenbart betyder fyringer og nedskæringer for os, millionbonusser og skattelettelser til dem. Topchefernes fest fortsætter – vi betaler.

LENE JUNKER

Massedemonstration i London

Den 26. marts demonstrerede ½ million i London mod de massive nedskæringer på 700 milliarder kroner de næste 5 år, som David Camerons regering vedtog i efteråret. Demonstrationen var den største fagforeningsorganiserede demonstration i England nogensinde.
'

Demonstrationen var organiseret af det engelske LO – Trade Union Congress – og var kommet i stand efter pres på fagforeningslederne og debatter på de enkelte arbejdspladser.

En stor del af demonstrationen blev udgjort af organiserede arbejdere, der kom med deres fagforening. Men der deltog også bl.a. studentergrupper som har været med i sidste års protester mod nedskæringer i uddannelsessystemet, pensionister med deres forening (NPC) og repræsentanter for og brugere af rådgivningscentre for forældre og børn (Sure Start), for hvem nedskæringerne betyder at 1/3 af centrerne vil blive lukket.

Forntal-angreb

Den brede sammensætning af demonstranter viser, hvor stor vreden mod nedskæringerne er i mange forskellige dele af samfundet. "Det skyldes til dels at Cameron og hans regering ikke har praktiseret nogen form for salamitaktik, men har angrebet både studerende, arbejdere, arbejdsløse, handicappede og pensionister på én gang – i stedet for at gå forsigtigere frem og kun skære ned på få områder ad gangen som bl.a. VKO-regeringen har gjort" siger Mette Hermansen, dansk socialist, der var med til demonstrationen i London.

Som eksempel på hvad Camerons nedskæringer betyder, kan nævnes: fyring af ½ million offentligt ansatte (hvilket ifølge fagforeningen Unison også vil koste 425.000 job i den private sektor), forhøjet pensionsalder, fald i ca. 35 % om året på indbetalingen til offentligt ansattes pension – og planer om øget selvbetaling, øget brugerbetaling og nedskæringer på uddannelse, 12 måneders begrænsning på arbejdsløshedsstøtten, besparelserne i local councils (ca. kommuner) på 33 % i løbet af 4 år osv.

Samtidig bliver de rige rigere – ifølge Sunday Times steg de 1.000 rigeste i Englands formue i 2010 med 650 milliarder kroner, så den i 2011 er på ca. 2.900 milliarder kroner.

Inspiration fra Egypten

Flere hundrede demonstranter besatte – med inspiration fra Tahrir-Pladsen i Egypten – Trafalgar Square hvor de holdt en folkefest.

Under demonstrationen blev de største bifald givet til de talere, der kom frem med de mest radikale budskaber – og der blev buet af Labours Ed Milibrand, da han kom til at sige, at nogle af nedskæringerne var nødvendige.

Der er enighed om at fortsætte protesterne efter den 26. marts. I nogle af de offentligt ansattes fagforeninger taler man om at organisere fælles strejke.

Mark Serwotka er formand for fagforeningen PCS, der organiserer offentligt ansatte. Socialist Worker interviewede ham om fremtiden for modstanden mod nedskæringerne. Han snakkede om at sprede protesterne over hele England og store strejker, han mener ikke, at man kan nøjes med kun at være imod nogle af nedskæringerne: "Jeg tror vi bør arbejde sammen med alle dem, som er modstandere af nedskæringerne, men vi må gøre det klart, at vi er imod alle nedskæringerne", "et valg vil ikke stoppe nedskærings-stormen. Vi må bygge en alliance af fagforeningsaktive og aktivister der skal forsvare vores velfærd".

CHRISTINE BERGEN

Jeg gerne vil have en rigtig venstrefløj

Jens Andersen har talt med Anna Wolf Kristensen, der er ny i IS. Hun går i 1. G på Mulernes Legatskole i Odense.

Hvorfor har du meldt dig ind i Internationale Socialister?

Fordi jeg interesserer mig meget for politik og vil gerne være aktiv. Jeg har valgt at være med i Internationale Socialister fordi jeg gerne vil have en rigtig venstrefløj, jeg synes at SF, som jeg engang identificerede mig med politisk, er gået for meget til højre. Jeg synes også Enhedslisten står lidt alene med at være venstrefløj, når nu de andre ikke rigtig er det længere.

Hvad synes du om at være aktiv i IS indtil videre?

Det er spændende at være med til møderne, godt at vide der er nogen, der tager de her ting op, altså revolution og det der. Andre mener ikke, det er relevant for Danmark i dag, og der er IS et godt sted at være med, da jeg synes det er spændende at diskutere og slet ikke irrelevant.

Når vi får en ny regering, som vi jo nok snart gør, er det vigtigt at vi også forholder os kritisk til den, og det synes jeg er godt at diskutere, hvordan vi gør. Generelt synes jeg, det er godt at være aktiv. Det er godt, at der er gode debatter på møderne, og at vi kan diskutere tingene der.

Det mener vi:

Venstrefløjen er død – længe leve venstrefløjen

En ny venstrefløj blev født efter 1968 med generalstrejken i Frankrig, oprøret i Tjekkoslovakiet, studenterprotesterne og Vietnamkrigen.

Bomberne, der regnede ned over Vietnam, gav den ny venstrefløj den sunde barnelærdom, at amerikanske bombefly skabte død og ødelæggelse, ikke frigørelse og demokrati.

Kreative og beslutsomme kampe satte en stopper for professorvældet. Studenterprotesternes sejre lærte venstrefløjen, at den kunne vinde.

Generalstrejken i Frankrig lærte venstrefløjen, at arbejderklassen har styrken til at sætte landet i stå og fantasien og dynamikken til at starte det igen på egne præmisser.

Men det kræver en organisation, der kan give fantasien og dynamikken den styrke, der kan knække det etablerede samfunds søjler. Og en sådan organisation manglede i Frankrig.

At den organisation ikke var det stalinistiske kommunistparti blev tydeligt, da oprøret i Tjekkoslovakiet blev slået ned.

Hvad så for en organisation?

Hvad venstrefløjen aldrig fandt ud af var, hvad det så var for en organisation, der var brug for.

Det var ikke, fordi den ikke forsøgte. De mange partier, smågrupper og fraktioner diskuterede det livligt og forsøgte at skabe den organisation.

Venstrefløjen fandt aldrig svaret. Men da den blev ældre fandt den ud af, at den havde behov for at samarbejde. Enhedslisten blev resultatet af den erkendelse.

Enhedslisten var fra starten et parlamentarisk projekt, men med venstrefløjens sunde barnelærdom i behold.

Men som årene er gået, har nogle glemt deres barnelærdom. Og de, der stadig kan huske den, har ikke formået at give den videre til de mange unge.

Det blev tydeligt den 19. marts, da Enhedslisten stemte for, at amerikanske og danske bombefly skulle skabe frihed og demokrati i Libyen.

Men det er ikke kun læren af Vietnam-krigen, der er glemt. Arbejderklassens dynamik, styrke og fantasi skal ikke længere bruges til at knække det etablerede samfunds søjler, men skal begrænses til et kryds hvert fjerde år – alene lukket inde i en boks.

Reinkarnation

Vi har i Egypten og Tunesien igen set, hvordan store demonstrationer kan inspirere arbejderne, og hvordan strejker kan vælte diktatorer. Hvordan kravet om demokrati hænger uløseligt sammen med kravet om sociale forandringer.

Demokratiet udfolder sig i de arabiske revolutioner, mens Vestens elite hyklerisk taler om demokrati – samtidig med at de gør, hvad de kan, for at underminere revolutionerne.

Elitens hykleri er også tydeligt herhjemme. De tager million-bonusser til sig selv og skærer ned på basale velfærdsydelser. Det giver drømme om revolution også herhjemme.

Det er den drøm, den nye venstrefløj skal bygge på.

Dele af den nye venstrefløj demonstrerede den 2. april. Men vi var kun to tusinde – for den nye venstrefløj er endnu ikke organiseret. Så den kan ikke samles og vise sin styrke.

Derfor skal den gamle venstrefløj reinkarneres – genfødes til et højere stadie.

Et stadie, hvor dens barndomslære kombineres med den nye venstrefløjs drømme og aktivisme.

Et stadie, hvor venstrefløjens historiske lærdom komponeres med inspiration fra de arabiske revolutioner.

Et stadie, hvor den er med til at skabe den organisation med fælles visioner og kollektiv handling, som den gamle venstrefløj aldrig fik skabt.

Bliv organiseret socialist – vær med til at skabe en ny venstrefløj!

Socialistisk Arbejderavis
Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Postboks 522, 1505 Kbh. V Konto nr.: 1551–5780160 saa@socialister.dk www.socialister.dk Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jakob L. Krogh. Red. afsluttet 6. april 2011 ISSN 1600-2687

Atomkraft – luk alle reaktorer ned nu!

Den 26. april 1986 eksploderede den fjerde atomreaktor i Tjernobyl i det tidligere Sovjetunionen. Eksplosionen førte mere end 400 gange så meget radioaktivt materiale ud i atmosfæren, som Hiroshima bomben i Japan. Hundrede tusinde af mennesker måtte evakueres, mange mennesker døde eller fik varige mén og millioner af mennesker lever stadig i dette risikofulde område.

25 år senere er mennesket igen vidne til et lignende scenarie, denne gang i Japan; en delvis nedsmeltning i det japanske atomkraftværk Fukushimas reaktor 2, er en realitet som har og får katastrofale konsekvenser for de japanske borgere.

Atomkraft er aldrig sikkert, i 2006 var det svenske atomkraftværk i Forsmark ved Stockholm tæt på en nedsmeltning – på grund af strømsvigt.

Militære interesser

Den amerikanske regering har siden 1947 spenderet mere end 145 billioner dollars på forskning i atomenergi, hvorimod de kun har brugt 5 billioner dollars på forskning i alternativ energi. Der er militær-taktiske interesser forbundet med atomindustrien.

Mange af de bomber der falder i Libyen er forstærket med forarmet uran. Uran bruges i bomber, fordi det er meget tungt og derfor øger det bombernes evne til at trænge igennem armeret køretøjer og bygninger.

Brugen af forarmet uran viser for det første at militær-industrien har interesse i at fortsætte atomkraften og for det andet at vestens imperialister bl.a. hjælper befolkningen i Libyen ved at udsætte dem for radioaktiv stråling.

Grøn – atomkraft.

Fortalerne for atomkraft påstår at atomkraft er et godt svar på klimakrisen. Det er ikke rigtigt. For det første er atomkraft ikke spor grøn. Et atomkraftværk er langt fra CO2-neutralt. Selv om selve processen er det, så er hverken byggeriet eller udvindingen af uran-brændslet CO2-neutralt.

For det andet er det meget dyrt og omfattende at opføre et atomkraftværk, hvis man ikke skal gå på kompromis med sikkerheden. Det betyder et stort CO2-forbrug i byggefasen. Udvinding, transport og forarbejdning af uran til kraftværkerne vil være en blivende CO2-belastning.

For det tredje er atomkraft bestemt ikke sikker, når uheldet er ude. Hvis et atomkraftværk sprænger i luften, vil ikke alene det land, hvor uheldet sker lide under det radioaktive udslip.

Man skal også tænke på, at det radioaktive materiale, skal ligge og henfalde. Det kan også blive til fare for os, selvom det ligger i saltminer eller dybt inde i et bjerg, fx hvis en naturkatastrofe skulle indfinde sig i et område med radioaktivt affald. Vi kan beskytte os nok så meget, lave sikkerhedskontroller osv. Alligevel viser historien gang på gang, at det går galt. Alle atomkraftværker lækker radioaktivitet fra tid til anden.

Atomkraft er altså under alle omstændigheder dyrt, farligt, og efterlader alvorlige miljøproblemer til de næste generationer.

Rene energikilder

Alligevel er der en række alternativer til både kul- og atomkraft. Rene energikilder vandkraft, vindkraft, solfangere og geotermisk energi (udnyttelse af jordens varme). Fordelen ved disse er, at de ikke behøver nogen energikilde ud over solen, som får hele cyklussen til at løbe rundt. Der er dog også den ulempe ved energikilder som vindkraft og solfangere, at de kræver meget plads, og de giver kun en optimal mængde energi, når solen skinner, eller vinden blæser.

Biobrændsel bliver også af mange set som en grøn energiform, da den er CO2 neutral. Den CO2, der produceres, er allerede en del af kredsløbet, da den bliver brugt til at producere brændsel. Fx er der allerede opfundet biler der kan køre på rapseolie.

Ulempen og risikoen ved biobrændsel er, at produktion af biobrændsel på sigt kan fører til international fødevareknaphed og fødevareprisstigninger, fordi landbrugsjord trækkes ud af fødevare- og foderproduktion og i stedet bruges til produktion af biobrændstoffer. Det er en udvikling, der allerede har skabt betænkeligheder i Kina og flere andre lande. Dertil kommer at dyrkning og transport at det der skal blive til biobrændsel også udleder en del CO2.

Atomkraft – nej tak

I Danmark er der ingen atomkraftværker. Det kan vi først og fremmest være stolte af

Efter oliekrisen i 1973 ønskede den danske stat også at bygge atomkraftværker. For at stoppe dette blev Organisationen til Oplysning om Atomkraft (OOA) stiftet.

Fra starten var det målet for OOA at få udskudt beslutningen og at oplyse danskerne om atomkraft. Da Folketinget i foråret 1976 vedtog atomanlægsloven havde OOA opbygget en organisation med lokalgrupper i alle mellemstore byer.

Det betød at de på 6 uger kunne samle 170.000 underskrifter med krav om at beslutningen blev udskudt og på bare 3 måneder kunne uddele mere end 800.000 aviser.

I sommeren 1976 begyndte OOA at bruge det klassiske solmærke med "Atomkraft – Nej tak". OOA's kampagne var afgørende for planerne om Atomkraft blev udskudt, og til sidst droppet i Danmark.

Den store modstand mod atomkraft har holdt ved lige siden. I dag ville 73 procent stemme nej til atomkraft. Antallet af atomkraft-modstandere er størst på venstrefløjen, men også 40 % af de konservative ville stemme nej til atomkraft i Danmark.

Ulykken i Fukushima viser behovet for igen, at bygge organisationer der ikke bare kan stoppe planerne, men presse politikerne til at lukke atomkraftværkerne.

CLAUS FRØLUND

Diskrimination og undertrykkelse – En del af det kapitalistiske system.

Måden, hvorpå vi behandler vores fysisk og psykisk handikappede, er pinlig og uværdig. Der er ingen, der har valgt at være født med et handikap, der er ingen der har valgt at blive ramt af psykiske lidelser, og der er ingen, der har valgt at bo på gaden.

Det kapitalistiske system, værdsætter menneskers kroppe efter deres evne på arbejdsmarkedet, mennesker bliver anset som en vare, som du kan købe og sælge. Dette system gør det utrolig svært for handikappede at passe ind i et samfund styret af konkurrence og individualisme. Deres arbejdskraft er ikke efterspurgt.

Københavns Kommune definerer mangfoldighed som en kompetence hos den enkelte ansatte, det værende sig i forhold til køn, alder, race, religion, etnisk oprindelse, seksualitet, uddannelse, personlighed og livsopfattelse. Her nævnes intet om at inkludere fysisk handikappede eller skabe en ramme, der tilgodeser mennesker med særlige behov på arbejdsmarkedet.

Diskrimination og undertrykkelse har altid været en del af det kapitalistiske system. Særligt i krisetider er minoriteterne blevet ramt. Det var tydeligt i 30érnes Tyskland.

Psykiatriske behandlingssteder udsættes for alvorlige besparelser eller lukkes. Konsekvensen er, at medicin er blevet en regel på trods af massive bivirkninger, og brugen af tvang er øget.

Depression

120 millioner mennesker har lige nu en depression. Det er en af de største arbejdsskader, og det skyldes bl.a. det enorme pres, der lægges på den enkelte ansatte, på et arbejdsmarked præget af individualisme og konkurrence.

En omfattende OECD-rapport viser, at Danmark er det land i verden, hvor flest må forlade arbejdsmarkedet grundet psykisk sygdom. Samtidig gøres der meget lidt for at forebygge og hjælpe de ramte tilbage på arbejdsmarkedet.

Hveranden, der tilbydes en førtidspension, har så svære psykiske problemer, at de ikke magter at arbejde. Bivirkningen ved en førtidspension er, at samfundet ikke gør yderligere for at hjælpe dig. Du er blevet erklæret uegnet på arbejdsmarkedet.

Hvis man kigger på hvem, der er hjemløse i Danmark og overrepræsenteret på herbergerne, er der en klar tendens. Det er mentalt handikappede, altså personer, der er dårligt begavede eller psykisk ustabile. En del har også et fysisk handikap kombineret med et misbrug – en dobbeltdiagnose. Det er mennesker, der ikke passer ind på arbejdsmarkedet, og derfor tager samfundet ikke ansvar for at hjælpe de mennesker til et værdigt liv.

Samfundet har en pligt til at hjælpe disse mennesker på rette spor og tilbyde den støtte eller behandling, den enkelte har behov for.

METTE MARIE THEIL NIELSEN

Oprøret i Bahrain, kvalt og mørkelagt

I begyndelsen var Al-Khalifa-styret i Bahrain i gang med den sidste fase i sin kampagne for at kvæle det oprør som startede d.14. februar, og dermed sikre det over 250 år gamle monarki overlevelse.

I disse dage oplever bahrainerne, og især politiske aktivister og demokratiforkæmpere en kalkuleret og systematisk kampagne af arrestationer midt om natten, checkpoints hvor unge risikerer at bliver slået og tilbageholdt uden anklage, forsvindinger og bliver nægtet medicinsk behandling af skader påført ved demonstrationer eller ved checkpoints.

Det, der fulgte invasionen af de Saudiske styrker d.14. marts, var en ren terrorkampagne mod alle fremtrædende aktivister, der har taget del i protesterne. En kampagne som startede med at rydde Lulu rundkørslen og rive den 35m høje statue i midten af rundkørslen ned af frygt for, at den vil udvikle sig til et symbol på protesterne i Bahrain.

De efterfølgende uger gik mange af de ledende oppositionsfolk under jorden, mens civilklædte maskerede mænd fra de Bahrainske sikkerhedsstyrker gik fra hus til hus for at arrestere folk under mistanke for politisk aktivitet, deltagelse i organiseringen af demonstrationerne eller menneskerettighedsaktivister, som led i en systematisk kampagne for at kue protesterne og indgyde frygt i alle, der forsøger at mobilisere folkemasser i mod Al-Kahlifa-styret igen. Alt i mens Saudiske styrker sikrer lov og orden i gaderne i mange byer og landsbyer. ”Vi føler os som gidsler” siger Iman, en ung mor, som var aktiv i protesterne i starten, ”Jeg er bange for, hvad mine børn vil se, hvis vi bliver stoppet ved et checkpoint”.

”Jeg vil ikke gå ud mere. Jeg bliver her hjemme… Der er ingen sikkerhed” siger Ibrahim, en studerende, som blev slået ved et checkpoint og tilbageholdt i 36 timer, bundet i håndjern.

“De lagde mit ansigt på jorden og bad mig tale, mens de sparkede jord i munden på mig” siger han. Selvom hans ansigt og øre bærer tydelige tegn på vold, tør han ikke gå på hospitalet af frygt for at blive tilbageholdt igen. Militæret har nemlig taget kontrol over flere af landets hospitaler og tilbageholder alle, der henvender sig med skader, der mistænkes for at være pådraget under demonstrationer.

En mønstepartner

Udover nabolandende, har både USA og andre vestlige lande lagt deres støtte bag Al-Khalifa familien i stedet for at støtte oprørets krav om demokratiske reformer som tilfældet er med Libyen. ”Det er den situation vi er i” siger Nabeel Rajab, leder for Bahrain Center for Menneskerettigheder. ”Vi står ikke kun overfor regimet og nabostaterne, men også den amerikanske indflydelse. Enhver kan se USA’s dobbeltmoral nu. De ser Gadaffi angribe folk, og USA slår tilbage. Men her, henter de endda militær fra lande, der ikke har demokrati for at slå folk ihjel på gaden og USA gør intet”, siger han.

Hvis USA alligevel besluttede sig at for at intervenere som i Libyen, ville den ikke have lang vej til øen. Bahrain huser nemlig USA’s femte flåde med op mod 5.000 ansatte, med ansvaret for den Persiske golf, det Røde hav, det Arabiske hav og Aden bugten.

Derfor er Bahrain en vigtig amerikansk allieret, som i 2003 blev kaldt en stor ikke-NATO allieret af W. Bush, mens USA’s udenrigsminister Hilary Clinton så sent som december 2010 besøgte den 5. flådes vært, Konge Al-Kahlifa, og kaldte landet en "mønsterpartner", ikke kun for USA, men for hele regionen.

”Jeg er imponeret over det engagement, regeringen har vist til den demokratiske vej som Bahrain følger”, sagde Clinton i december, ”Det tager tid, ved vi fra vores erfaringer. Der er forhindringer og vanskeligheder undervejs, men USA vil fortsætte med at arbejde sammen med jer for at fremme et stærkt civilsamfund og for at sikre demokrati, menneskerettigheder, og at borgerrettigheder beskyttes af retsstaten.”. Imens har USA’s eneste reaktion på protesterne som startede i februar og styrets hårdhændede behandling, været at kalde til tilbageholdenhed på begge sider.

Et mørkelagt oprør

Udover Golf staterne og USA kan det bahrainske oprør heller ikke regne med medierne som tuneserne, ægypterne og libyerne i dag kan.

Mens de store af amerikanske medier undlader at fortælle om situationen i den strategisk vigtige østat, så undlader også den Qatar finansierede Al-Jazeera konsekvent at nævne Bahrain med et ord i disse dage, mens en anden stor nyhedskanal, den Saudisk finansierede Al-Arabiya omtaler demonstrationerne som sekterisk motiverede ballademagere.

”Ærligtalt, så har Al- Jazeera ikke ringet til mig en eneste gang. Jeg har talt med alle andre. De bringer kun ikke-statslige folk, som er accepterede af staten” siger Nabeel Rajab.

Generelt har interessen for det bahrainske folks kamp været begrænset til de første uger af oprøret. “Det, jeg er sikker på, er, at folk kom ud med må…, de havde klager, de havde legitime krav. Man kan lukke munden på dem i en kort stund, men man kan ikke gøre det for altid”. siger Rajab.

AF OSAMA HAMZA

FN og den gode krig

Mange folk – også på venstrefløjen – betragter FN som en organisation fri for beskidte storpolitiske interesser. Hvis FN godkender en krig, bliver dét til en begrundelse for, at krigen er ”god” og ”retfærdig”.

FN blev stiftet efter 2. Verdenskrig, og afspejler de imperialistiske magtforhold efter krigen, men også ønsket om fred, retfærdighed og opgør med nazismens undertrykkelse. De imperialistiske magtforhold kommer til udtryk i sikkerhedsrådet, mens ønsket om fred og retfærdighed kommer til udtryk i FN charter mm.

Det er vinderne af 2. verdenskrig, USA, Rusland, Kina, England og Frankrig der har vetoret i sikkerhedsrådet. Alle beslutninger taget af FN skal igennem sikkerhedsrådet, derfor kan de 5 stormagter undgå beslutninger, der strider imod deres interesser. Og i nogle tilfælde få FN til at sanktionere deres imperialistiske politik.

FN er ikke andet end hvad dets medlemmer repræsenterer – kan man regne med, at repræsentanter for magthaverne i 5 stormagter vil sikre retfærdighed?

FN har flere gange fungeret som dække for krige – bl.a. blev Korea-krigen og Irak krigen i 1991 kæmpet som en FN-krig. Når FN ikke støtter krigene ser de passivt til. USA har invaderet Vietnam, Grenada, Panama om mange flere uden at FN gjorde noget.

Da Frankrig gik i krig for at bevare kontrollen over Algeriet, reagerede FN heller ikke, og heller ikke Sovjets invasioner i Ungarn, Tjekkoslovakiet og Afghanistan fik FN til at gribe ind.

Det positive FN

På den anden side er det også FN, der laver detaljerede rapporter om fattigdom, ulighed og arbejderes dårlige vilkår. Det er dem, der står bag en masse god klimaforskning. FN har en menneskerettighedserklæring, hvor de bl.a. fastslår, at ingen må forskelsbehandles på baggrund af race, politisk overbevisning, tro osv.

Når DF gerne vil have smidt statsløse palæstinensere ud af landet, er der også en FN-resolution som giver dem så mange problemer, at de vil have integrationsministeren til at sørge for, at den bliver opsagt.

Men når de imperialistiske interesser i sikkerhedsrådet kolliderer med det gode FN, er det de første, der vinder. På trods af fine ord om statsløses rettigheder har FN selv været med til at skabe problemerne ved oprettelsen af Israel i 1948 og gang på gang har Israel overtrådt FN resolutioner uden konsekvenser, fordi det er blevet beskyttet af USA’s veto i Sikkerhedsrådet.

CHRISTINE BERGEN

Udfordring for Enhedslistens venstrefløj

Enhedslistens knæfald for krigspropagandaen har været et chok for mange. Det stiller ikke kun spørgsmål ved EL som anti-imperialistisk parti. Det rejser også mere grundlæggende spørgsmål om, hvilken anti-kapitalistisk venstrefløj, vi har brug for – ikke mindst med udsigten til en kommende S-SF-R-regering.

Selv om vi nu kan glæde os over, at Enhedslisten har trukket støtten til krigen, så er der tilsyneladende ingen fortrydelse.

Anti-imperialisme?

Alle EL-ledelsens antagelser om USA's og NATOs hensigter med angrebet har vist sig at være fejlvurderinger fra ende til anden – som næsten alle andre på den internationale anti-kapitalistiske venstrefløj straks gennemskuede.

Alligevel fastholder man, at det var rigtigt at tillade USA og NATO at etablere en militær tilstedeværelse – foreløbig kun fra luften – midt mellem centrene for den revolutionære bølge: Tunesien og Egypten.

I stedet burde man fra starten have sagt, at revolutioner og oprør fra neden kun kan se imperialistiske stormagter som fjender, ikke som redningsmænd.

EL har været med til at legitimere begrebet ”humanitær intervention”, som ellers havde mistet enhver troværdighed i Irak og Afghanistan. Det vil gøre det lettere for USA/NATO at gennemføre kommende krige – med menneskelige ofre langt større end hele Benghazis befolkning.

ELs støtte til krigen bekræfter, at årsmøde-vedtagelsen i 2009 ”Et nyt FN i en ny verden” var forkert og har været med til at skabe illusioner om, hvad FN er for en størrelse.

Men selv blandt dem, der støttede vedtagelsen, var der næppe mange, der havde fantasi til at forestille sig, hvad den ville blive brugt til blot 2 år senere.

Skræmmende

Det skræmmende er ikke så meget, at enkeltpersoner i EL har fået Christiansborgkuller. Det er langt mere skræmmende, at hele folketingsgruppen, hele forretningsudvalget og næsten hele hovedbestyrelsen er faldet for krigspropagandaen.

Det er et katastrofalt svigt. Et svigt over for de titusinder, der har protesteret mod imperialistiske krige siden 2001, og som i EL så et håb om, at deres perspektiv kunne få en offentlig stemme.

Og det er et svigt over for det perspektiv om revolution, socialisme og anti-imperialisme, der for mange af os er grunden til, at vi overhovedet er medlemmer af EL.

Ikke et enkelt-tilfælde

Støtten til Libyen-krigen er langt det største svigt, men det er en del af en længere proces.

Det handler ikke kun om folketingsgruppens støtte i 2010 til at sende krigsskibet Absalon til Somalias kyst for i NATO-regi at beskytte multinationale selskabers transporter mod lokale pirater.

Den beslutning blev trods alt efterfølgende underkendt af HB i en beslutning, hvor HB så sig nødsaget til at understrege, at EL fortsat gik ind for NATO's opløsning. Gør EL stadig det?

Det handler heller ikke kun om, at Frank Aaen & Co. ikke vil kræve besættelsestropperne ud af Afghanistan øjeblikkeligt, men først når der er etableret en anden form for international militær tilstedeværelse.

Parlamentarisk over-fokusering

Det handler om noget langt dybere. Om at EL's organisation og politik bliver mere og mere parlamentarisk over-fokuseret.

Iflg. ELs princip-program bliver socialismen ikke ”virkeliggjort som summen af et antal reformer, gennemført over en længere årrække. ... Derfor er det nødvendigt at gennemføre en revolution ... hvor en mobiliseret og velorganiseret arbejderklasse og dens allierede fratager den herskende klasse de enorme magtmidler, den reelt bestyrer i dag.”

Men kigger vi på pressemeddelelser, udtalelser fra ELs talspersoner, enhedslisten.dk, medlemsbladet osv., så handler de med ganske få undtagelser om ELs parlamentariske udspil.

I medlemsbladet og på enhedslisten.dk ser vi igen og igen portrætter af Christiansborg-politikerne og de få kommunale spidser. Antallet af ansatte på Christiansborg er dobbelt så stort som på landskontoret.

Til gengæld er der stort set ingen bud på, hvordan bevægelsen udenfor kan udvikles.

Op til klima-topmødet i 2009 var næsten alle ressourcer afsat til kommunalvalg – ikke til at vinde argumentet om, at klimaretfærdighed (som alle andre fremskridt) kræver organisering og kamp blandt helt almindelige arbejdere, studerende osv. Det forblev en parlamentarisk dagsorden, ikke en dagsorden om bevægelse og modstand fra neden.

EL er kun perifert involveret i at opbygge faglig venstrefløj fra gulvplan. ELs faglige netværk – en af de få fremadrettede vedtagelser de seneste år – får meget lidt støtte fra EL's organisation.

Hvornår har vi sidst set EL's faglige talspersoner kræve handling over for fagtoppens passivitet mod krisepolitikken, velfærds-angrebene, fyringerne i det offentlige? For ikke at tale om selv at tage konkrete initiativer?

Og da EL i december 2010 var med til at arrangere ”Kærlighed uden grænser” blev initiativet skæmmet af mistanken om, at det næppe var kommet uden udsigten til parlamentarisk bonus. Og af at EL's repræsentanter i initiavet – af hensyn til de ultra-nyliberale radikale – bevidst fravalgte at få talere på demonstrationen, der kunne repræsentere socialdemokrater og især SF'ere, som var mod deres partis VKO-følgagtige udlændingepolitik.

EL under en S-SF-R-regering

Det rigtigt skræmmende er, at presset mod EL vil blive endnu større under en kommende ”rød” regering.

Vil EL være i stand til at sige Nej til en elendig finanslov, hvis det betyder, at regeringen vælter?

Vil princippet om at stemme mod den mindste forringelse bliver erstattet af at stemme for det mindste onde? Det er jo netop den type af argumenter, vi har set for Libyen-krigen.

Det er svært selvtillidsfuldt at sige, at EL ikke vil bøje sig for presset under en kommende ”rød” regering.

Fraværet af et udenoms-parlamentarisk fokus gør EL ekstremt sårbar. Når EL ikke har fokus på at opbygge styrken uden for det parlamentariske cirkus, så ender man med at måtte vælge mellem større eller mindre parlamentariske onder.

Anti-kapitalistisk venstrefløj

Mange i EL er skræmte over udviklingen.

Det gælder medlemmer, som har slidt i årevis for at bygge bevægelse nedefra og samtidig en EL, der kunne være parlamentarisk talerør for den udenoms-parlamentariske kamp.

Og det gælder nyere medlemmer, der har søgt mod EL som en naturlig følge af de seneste års krigsmodstand, velfærdsprotester, ungdomshus-protester, off. ansattes kamp mod nedskæringer, klimatopmøde-aktiviteter, anti-racistiske protester osv.

Mange af os står nu over for en udfordring: Hvordan kan vi fortsat være loyale mod vore principper om socialisme, revolution og anti-imperialisme – og de folk vi deler dem med – mens EL mere og mere fremstår som et rent parlamentarisk projekt?

Vil vi fortsat se til – og ganske vist stemme imod, når vi får chancen – mens anti-kapitalisme i stigende grad bliver reduceret til et tilbehør til festlige lejligheder?

Venstrefløjen i EL må organisere sig

Nogle har meldt sig ud af EL i frustration. Det er forståeligt, men en dårlig idé.

Kampen om EL er ikke tabt, og der er stadig markant forskel på EL og SF på en hel stribe af områder.

Men hvis ikke den venstrefløj i EL, der har revolution, socialisme og anti-imperialisme som ”guide-lines” for deres politiske orientering, snarest begynder at diskutere sammen og organisere sammen, så vil udviklingen i EL fortsætte – uden en synlig stemme, der peger i en anden retning.

Vi må diskutere sammen for at genformulere et revolutionært, anti-imperialistisk perspektiv for den anti-kapitalistiske venstrefløj.

Og vi må organisere sammen for at opbygge netværk, der sammen med andre – i og uden for EL – kan blive afgørende for at bygge bevægelse og modstand fra neden.

ELs parlamentariske over-fokusering er ikke kun et problem for medlemmer af EL. Det er et problem for hele venstrefløjen.

På mange måder har venstrefløjen i EL mere til fælles med venstrefløjen i SF (og nogle gange endda i S) end med højrefløjen i EL, når vi taler om at opbygge bevægelse og modstand.

Vores muligheder for at organisere sammen med folk uden for EL er i øjeblikket hæmmet af, at venstrefløjen i EL ikke er organiseret og diskuterer sammen.

Om opbygningen af en revolutionær, anti-imperialistisk venstrefløj i Danmark på sigt kan ske alene inden for EL er nok mere end tvivlsomt. Men det er ikke det akutte problem.

Det akutte problem er, at venstrefløjen i EL i øjeblikket ikke er synlig, fordi vi ikke diskuterer og organiserer sammen.

Hvilken form en sådan organisering skal have er en helt åben diskussion. At den er nødvendig er imidlertid ikke længere til diskussion.

JØRN ANDERSEN

BENZIN PÅ ET BRÆNDENDE BÅL

Når vi diskuterer krigen i Libyen, må vi også forholde os til de rent faktiske omstændigheder, der var ved krigens begyndelse. Det er korrekt, at Gadaffi var ved at knuse et oprør, det er ligeledes korrekt, at Gadaffi begik overgreb mod sin egen befolkning. Hvad der dog ikke er korrekt, er at der var tale om folkemord eller etnisk udrensning, som flere venstrefløjskræfter prøver at italesætte.

Vi stod overfor en væbnet konflikt som ingen gavn ville kunne have ved at Vesten skulle blande sig for egne interessers skyld. Når vi står overfor et brændende hus med den eneste mulighed at kaste benzin på bålet, er det bedre ej at handle.

De løsninger, som skulle have forhindret Gadaffis overgreb og have hjulpet et folkeligt oprør til at vælte Gadaffi, skulle være sket for 5-10-40 år siden. Ikke midt under konflikten, hvor den eneste store mulighed var at skade oprøret ved at begynde at bombe Libyen.

Så argumenterne med at beskytte civile, holder på ingen måder vand og vil blive tilbagevist med tidens gang, og er allerede så småt begyndt med op mod 1000 dræbte siden bombningerne gik i gang.

Støtte oprøret

Hvis argumentet derimod var at støtte oprøret skal disse argumenter tilbageskydes med helt andre kendsgerninger. Alle erfaringer viser, at det kun er til svækkelse for oprøret med en vestlig intervention, samt at "oprøret" sandsynligvis er af en meget kritisabel størrelse.

Lederne er direkte håndplukkede, har forberedte politiske aftaler med vestlige stater, er ikke udtryk for arbejderklassens interesser, og værst af alt har Vesten ved deres passivitet ved starten af konflikten gjort oprøret afhængigt af vestlige regeringers støtte.

Ved siden af dette er det kun til skade for de folkelige oprører rundt omkring Libyen (Tunesien, Egypten mv.), at Vesten og USA nu har en direkte militær kile ind mellem disse lande og er aktivt til stede i regionen.

Det kan, og vil desværre nok, ende med en så markant tilstedeværelse og vestlig indblanding, at de folkelige oprør, vi alle var så fascinerede af, ender med at blive en udskiftning af personer i de forskellige regeringer, samt meget lille demokratisk fremgang. Men intet der bryder grundlæggende med det kapitalistiske system eller den undertrykkelse regionen lever under, som blandt andet udspringer af EU's toldbarriere.

Sidst af alt må vi som venstrefløj udstille de vestlige regeringers hykleri, når de våben, vi bekæmper, er solgt af egne lande. Vi må forlange en åbenhed omkring hvilke firmaer, der har solgt våben til Gadaffi, hvilke banker, der har opbevaret hans midler og hvilke vestlige lande, der har haft interesse i Libyen.

Der er intet nyt ved Gadaffis måde at regere sit land på, og dette bør komme frem og udstille hykleriet. På samme måde som at det skal fremvise, at oprøret ikke repræsenterer den brede befolkning. Men ene og alene er USA's plan B.

JONATHAN SIMMEL
MEDLEM AF SUFS LEDELSE OG KOORDINATIONSGRUPPE

Valgkamp eller klassekamp

Fra demonstrationen den 2. april

2. april var der indkaldt til demonstration mod VKO-regeringen i København. Mange ville sikkert havde forventet, at oppositionspartierne ville være lykkelige for, at folk fra gulvet tog initiativ til sådan en demonstration.

Mange ville sikkert forvente, at oppositionen ville have kastet penge og aktivistiske kræfter efter sådan et arrangement og havde opfordret deres medlemmer til at komme.

1.500 gik i demo på dagen, og ca. 5.000 kom forbi Rådhuspladsen, for at høre talere og musik og diskutere med hinanden til et slags politisk karneval.

Men det var på trods af oppositionspartierne og en næsten fraværende fagbevægelse, at det lykkedes at stable et flot og vigtigt politisk arrangement på benene.

Ønske om forandring

Dagen tydeliggjorde for alle os, der ønsker forandring, at vi i stigende grad ikke har nogen, der repræsenterer os.

Men samtidig sendte demoen et andet signal, nemlig et vigtigt tegn på forår på venstrefløjen. Alle demonstranterne var mødt op for at sætte handling bag kravet om forandring. Et af råbene fra demoen var: "Nok er Nok – afskaf VKO".

Der var vrede, men mest følelsen af, at vi sammen må gøre noget, hvis vi vil forandring. Der var mange, der diskuterede både undervejs på demoen og på pladsen. Folk var på jagt efter at møde andre, der havde det på samme måde.

Ydermere viste dagen også tydelige samlingstendenser på den yderste radikale venstrefløj.

I fordemoen, "Kapitalisme er krise", var der også ny stil. Kræfter, der ikke tidligere har arbejdet meget sammen, lavede en meget politisk og militant fordemo med omkring 200 deltagere.

Et af kampråbene fra denne demo lød: One two tree four – Escalate the class war! Et råb, som meget godt ramte, hvad der samlede disse folk, nemlig ønsket om at intensivere kampen mod et sygt system.

Samtidig var det et positivt tegn, at de to demonstrationer havde som mål at møde hinanden, og det skete med klapsalver og ønsket om enhed og gensidig respekt. I begge miljøer har der siden demoen været samtaler om at fortsætte samarbejdet.

Hvor var venstrefløjen?

Et af de spørgsmål man står tilbage med efter demoen er: "Hvor fanden var venstrefløjen?"

Hvor var S, SF og Enhedslisten, da der skulle mobiliseres? Hvor var deres økonomiske støtte, og hvor var deres medlemmer og partifaner på dagen?

Ud over enkelte partiafdelinger var det en skuffende indsats fra de tre partier, som nærmest kun var på pladsen med folketingspolitikere, der skulle holde tale.

Hvorfor støtter de tre partier ikke op bag folks krav om forandring?

Er det fordi, de allerede nu ved, der ikke bliver nogen nævneværdig forandring efter et valg? Har oppositionen virkelig ikke andet mål end at blive nye ansigter på den samme politik? Fraværet til lørdagens demonstration bestyrkede mistanken.

At Enhedslisten sammen med resten af folketinget stemte for bombningen af Libyen, og også var næsten fraværende på demoen, betyder, at mange på demoen den dag følte sig uden repræsentanter. I stedet virker det, som om Enhedslisten er ved at blive en del af den samme grød som S og SF.

Så for at konkludere: Vi oplevede på den ene side det larmende fravær af den gamle venstrefløj, men samtidig så vi måske de første spæde skridt fra en ny venstrefløj. En venstrefløj skabt af mennesker, der er begyndt at indse, at hvis vi skal opleve forandring, bliver vi nødt til at tage sagen i egne hænder.

De to miljøer, der en eftermiddag smeltede sammen, kan måske blive starten på en venstrefløj, der ikke blot venter på næste valg, men som faktisk vil være en aktiv del af klassekampen og kampen for en anden fremtid.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Kommentarer til Enhedslistens støtte til krigen mod Libyen

At bombe er ikke fredsbevarende

I tiden op til EL's beslutning viste medierne et ensidigt billede af Gaddafi og det forventede folkemord i Bengazi. Der krævedes HANDLING uden skelen til hvem der ville handle på et FN mandat og overfor hvem.

Viden om den libyske befolkning, andre handlemuligheder, og den militære indsats begrænsninger, blev tilsidesat af en folkestemning: Vi MÅ hjælpe – men hvem hjælper vi? En borgerkrig med mange dræbte er ikke det samme som et folkemord. Og hvad skal vi gøre når den ene part vinder?

At bombe er ikke fredsbevarende, men krig og militær aggression, der desværre kan medføre endnu flere dødsfald og større politisk splittelse i Libyen. Erfaringerne fra Serbien var mere end 2 måneders bombninger, der først gav resultater da Beograd blev målet. Dvs. gennem civile og ikke militære tab.

Når krig er det eneste svar, forrås verden og dermed de politiske beslutninger. Det kræver et stærkt og aktivt partidemokrati at stå op imod.

VIBEKE SYPPLI ENRUM
ENHEDSLISTEN SVENDBORG

Naiv støtte til krig

For mig er det en selvfølge, at krigen i Libyen drejer sig om noget helt andet end støtte til demokrati eller om at forhindre en massakre. Sædvanligvis handler krige om helt banale imperialistiske interesser: Ressourcer og magt. I Libyen velsagtens olie - og indflydelse på hvem der kommer til at efterfølge Gadaffi.

Flere tilhængere af krigen, også fra venstrefløjen, har udtalt, at det ikke kan være interesse i Libyens olie, der har spillet en afgørende rolle, da vesten jo allerede fik olien fra Gadaffi. Bortset fra at stabile olieforsyninger efter Gadaffi er nok så væsentligt - så er det et interessant argument. Hvis olien ikke spiller nogen rolle - hvad gør så? Findes der virkeligt socialister, der mener, at USA, Frankrig og England går i krig for demokratiets og menneskerettighedernes skyld? Hvilken analyse ligger bag støtten til krigen?

HELGE BO JENSEN, FOLKETINGSKANDIDAT OG KOMMUNALBESTYRELSES-MEDLEM FOR ENHEDSLISTEN

Krig påfører befolkningerne død og ødelæggelse

I Irak og Afghanistan er krig og besættelse blevet den største forhindring for at befolkningen selv kan bestemme over deres land og deres fremtid.

Erfaringer fra Tunesien og Egypten viser derimod, at frihed, demokrati og social retfærdighed kan opnås gennem et folkeligt engagement.

Med krigen mod Libyen forsøger krigsmagerne at relancere begrebet "humanitær krigsførelse".

Hvis det ikke lykkes at rejse en protest imod denne krig, er vejen banet for at stormagterne kan angribe og vælte regeringer, de ikke bryder sig om.

Så er der risiko for en stribe af "humanitære krige", for der er regimer nok, som stormagterne ikke kan lide. Det næste kunne være Myanmar, Iran, Nord-Korea, Venzuela eller Cuba. Tør vi tillade den udvikling?

CARSTEN ANDERSEN, NEJ TIL KRIG OG TERROR OG ENHEDSLISTEN ÅRHUS

Godt, at Enhedslisten nu er imod krigen

Jeg er meget lettet over, at Enhedslisten ikke længere støtter krigen i Libyen. Jeg kunne ikke støtte Folketingsgruppen i at Enhedslisten skulle være med i krigen, da jeg var tilhænger af et flyveforbud – snævert forstået – kombineret med massiv humanitær nødhjælp. Problemet er, at krigen med meget stor sandsynlighed vil koste flere civile livet end slet ingen krig. Samtidig har krigen fra starten været en støtte til den ene part i en borgerkrig, som vi i realiteten kender meget lidt til. Oprørerne er uden tvivl på mange måder bedre end Gadaffi – men hvor meget, når det kommer til stykket? Vi skal have humanitær hjælp og fredsinitiativer på banen straks. Det er vejen til en holdbar løsning uden at Libyen bliver ødelagt af borgerkrig.

RUNE LUND, MEDLEM AF ENHEDSLISTENS HOVEDBESTYRELSE, FORH. MEDLEM AF FOLKETINGET

Vi skal støtte den libyske revolution – "people to people"

Det glæder mig meget, at Enhedslisten nu har trukket støtten til krigen i Libyen. For det var simpelthen for naivt at tro, at denne aktion blev igangsat for libyernes blå øjnes skyld. Eller at Enhedslisten kan gå hånd i hånd med de stormagtsinteser, som aktionen reelt er et udtryk for, og som kan ende med en deling af Libyen.

For mig at se, er det vigtigste nu at Enhedslisten og venstrefløjen får udviklet en linje for, hvordan vi kan støtte den libyske revolution – people-to-people, både politisk, humanitært og militært.

Det kan lyde abstrakt, men det er dog langt mere konkret i Libyen, end det at støtte oppositionen i Irak og Afghanistan som alternativ til militær krig.

HANS JØRGEN VAD

Enhedslisten må stoppe støtten til krigen i Libyen

NATO er deltager i borgerkrigen i Libyen – det står nu klart. Den amerikanske general Ham forklarer at oprørernes fremgang ville stoppe hurtigt, hvis ikke NATO bombede. I slaget om Sirte bomber NATO byen kraftigt, for at forberede at oprørerne kan indtage den. I en militær konflikt mellem Gadaffi og oprørerne freder NATO den ene side og bomber den anden. Det har intet med FN mandatet til at beskytte civile at gøre.

Hvad vi ser, er en NATO kampagne for at komme af med Gadaffi. Bagefter vil NATO tage sig betalt med at blande sig i Libyens indre forhold for at sikre vestlige interesser: kontrol over olien og over den arabiske verden – og resultatet vil ikke blive demokrati eller støtte til den arabiske revolution.

Enhedslisten må stoppe sin støtte til denne krig, der var pinlig og naiv lige fra starten.

MIKAEL HERTOFT, ØSTERBRO, MEDLEM AF HOVEDBESTYRELSEN I ENHEDSLISTEN.

Europagten: Elitens pagt mod arbejderklassen

Nedskæringer, lønnedgang og pensionsforringelser. Det er, hvad Europagten kan tilbyde den europæiske arbejderklassen. At Merkel, Sarkozy, Løkke og deres venner fra det europæiske erhvervsliv støtter er forudsigeligt, men at også SF støtter er skræmmende.

Euroen har store problemer. EU-landene har måttet kaste redningskranse ud til de lande, der har størst problemer med statsfinanserne, i første omgang Grækenland og Irland. Nu står Portugal for tur og muligvis også Spanien.

Før den fælles valuta, Euroen, ville sådanne problemer være løst ved at devaluere eller lade valutaerne flyde en tid. Men med Euroen er det ikke muligt, kun hvis Euroen bryder sammen, og man genindfører nationale valutaer.

Derfor gennemtvinges der en benhård nedskæringspolitik på offentlige udgifter i de Euro-lande, der har ondt i økonomien. Nedsættelse af lønninger, pensioner og sociale ydelser skæres kraftigt og pensionsalder sættes op. Skoler og offentlige institutioner beskæres hårdt.

Ikke sært at sådanne angreb på velfærd fører til massive protester, demonstrationer og strejker. Ikke sært at en sådan upopulær politik fører til regeringskriser.

Grækerne har haft den ene bølge af generalstrejke efter den anden. Irerne har også massivt været på gaden og demonstreret, så regeringen gik i opløsning og måtte udskrive nyvalg. Regeringspartiet fik en afklapsning af de helt store, og en ny regering er kommet til, men heller ikke den har mod til at gå op imod diktaterne fra den fælles valuta.

Den portugisiske regering har i marts måttet kaste håndklædet, efter at den kom i mindretal i parlamentet, da den forsøgte at få gennemført en skrap hestekur, før også Portugal bliver nødt til, som Grækenland og Irland, at modtage støttelån på skrappe betingelser. Betingelser, der i høj grad bliver dikteret af Tyskland som EU's og Euroens stærke økonomiske magt.

I dette stormvejr for Euroen tog Tyskland og Frankrig initiativ til dannelsen af en Europagt. Meningen er, at de tilsluttede lande i endnu højere grad end hvad EU-traktaten allerede tilskriver, forpligtiger sig på at koordinere den økonomiske politik og på at styrke konkurrenceevnen. Det vil sige, hvordan man kan banke lønningerne ned og skære endnu mere ned på velfærdsstaterne. Sådan at den fælles valuta kan reddes fra opløsning.

Europagten er blevet udformet således, at ikke kun medlemmerne af Euroen kan være med. Europagten er også et tilbud til de lande i EU, der står udenfor Euroen.

Lars Løkke var selvfølgelig hurtig til at foreslå, at Danmark skulle gå med. LO protesterede i første omgang, og Socialdemokraterne var valne. Men den endelige udformning af Europagten er blevet sådan, at den ikke juridisk dikterer landenes finanslove. Det fik Socialdemokraterne og selv SF til at tilslutte sig, at Danmark også skulle gå med i pagten.

Af EU-landene har Storbritannien, Sverige, Tjekkiet og Ungarn valgt at stå udenfor.

Selv om der i Europagten også står punkter om at fremme beskæftigelsen, så er hovedomdrejningspunktet styrkelse af konkurrenceevne ved at holde lønningerne nede og skære i velfærdsydelserne. Der lægges ikke skjul på, at særligt pensionerne er i fokus. Regeringerne aftaler i fællesskab, hvordan nedskæringerne kan foregå, men det overlades til de nationale parlamenter at gennemføre dem. I skraphed er den politik, der lægges op til værre end de almindelige krav til et medlemskab af Euroen.

Ingen tvivl, Europagten er vendt mod lønmodtagerne og det store flertal, der har glæde af velfærdsstaterne. Det er derfor urovækkende, at både Socialdemokraterne og SF går med i pagten. Enhedslisten står derimod fast og siger klart nej til Europagten og de forbandelser, vi kan vente fra den.

PETER IVERSEN

The War You Don't See og Propaganda in our times

John Pilger, verdensberømt dybdeborende journalist og dokumentarproducent har igen produceret en fantastisk film 'The War You Don't See' – 'Krigen du ikke ser' – denne gang afslører han den grimme sandhed om vores medier.

Fokus er på krigen i Irak, Afghanistan og konflikten i Palæstina/Israel. Pilger beskriver mediernes rolle i den vestlige verden fra Første Verdenskrig indtil i dag.

PR

Udtrykket Public Relations (PR) blev skabt af Edward Bernaise under Første Verdenskrig og brugt til at skabe rum mellem staten, de magtfulde institutioner og befolkningen, et rum fyldt med massepropaganda, defineret af Bernaise som den intelligente manipulation af folket.

Vi ser i filmen at David Lloyd Weber, tidligere Premier Minister i Storbritanien, under Første Verdenskrig fortalte redaktøren af avisen Guardian, at "hvis folk vidste, hvad der faktisk foregik, ville krigen stoppe imorgen".

I dag foregår den samme propaganda, som foregik under Første Verdenskrig. Derfor skal vi virkelig være opmærksomme og kritiske i forhold til, hvad de traditionelle medier og vores regeringer påstår for at legitimere deres krige.

Mediemonopol

Vi lever i en verden, hvor de fleste af vores nyheder om krige og konflikter er bragt til os fra medier og journalister, som i stedet for at være kritiske, blot viderebringer erklæringer og budskaber fra den magtfulde elite. Da Pilger interviewer lederen af BBC's nyhedssamlingsområde, Fran Unsworth, får vi et billede af, hvordan det hele i virkeligheden kører.

Et centralt tema i filmen er "embedded journalists". Dahr Jamail, journalist og forfatter til 'Beyond the Green Zone', forklarer i filmen, at embedded journalists ofte "giver militæret fuldmagt til at bestemme, hvor de tager hen, hvordan de tager derhen, hvad de ser, og hvornår de ser det, og i mange tilfælde endda, hvordan de reporterer det"

Dette sker også i Danmark. Medierne bliver brugt af regeringen og den globale elite, som Pilger kalder den "professionelle løgner", som objekt for manipulation. David Rose er en journalist som oprindeligt støttede Irak krigen, men som han udtaler i filmen, nu er ret flov over at have gjort det. Han kalder mediernes propaganda for en "misinformations-kampagne"

Uafhængig journalistik under angreb

Vi ser i filmen, hvordan USA modarbejder uafhængige journalister. Forsvarsministeriet i USA har lavet rapporter, som erklærer, at den største trussel til det nationale efterretningsvæsen er 'dybdeborende journalistik'. Det er endda en større trussel end russiske spioner. Ifølge en anden rapport er uafhængig journalistik lige så farlig eller måske endnu farligere end terrorister og terrorisme, og det har ligeså stor prioritet at bekæmpe det. Det er SANDHEDEN, der er farlig ved den dybdeborende journalistik.

Det kan vi se af den behandling som Bradley Manning har fået. Bradley Manning er den 23-årige tidligere militær efterretningsofficer anklaget for at have lækket hemmelige dokumenter omkring USA's regering og militær til Wikileaks. Han har nu været i isolationsfængsel i næsten et år, hvor hans forhold og oplevelser kan sammenlignes med forholdene i Abu Gharib, et af USA's torturkamre i Irak.

Der bruges mange ressourcer og mange beskidte tricks for at holde verden og USA's egne indbyggere i uvidenhed.

Et eksempel på det, er den tilsviningskampagne iværksat fra USA og Sverige, som Julian Assange, chefredaktøren for Wikileaks udsættes for. Han er anklaget for seksuelle overgreb og er nu stemplet af officielle USA som en high tech terrorist, fordi han lækkede dokumenter. I filmen giver både han og Pilger udtryk for at krige føres for at tjene penge. Det samme siger mediehistoriker Stuart Ewan. Det er ifølge Ewan, "profit, olie og ejerskabet med befolkningens ressourcer og kontrol med de globale ressourcer", der er formålet med krigen.

Behov for nye medier

Filmen viser, at den største trussel eller de værste 'terrorister' for USA er de uafhængige journalister og de, som lækker information (whistleblowers). Netop fordi USA ser det som så stor en trussel viser det også, at vi har behov for at fokusere på at etablere gennemsigtighed og ansvarlig/uaghængig journalistik, hvis vi vil forstå, hvad der virkelig foregår – og derfor kunne lave om på det.

Det er vigtigt at se denne film for at forstå, hvordan de traditionelle medier og regeringer spiller en stor rolle ved at fortsætte det destruktive status quo, hvorpå befolkningen gives propaganda og løgn, mens de, som profiterer af vores kollektive undertrykkelse, fortsætter med at kontrollere, manipulere og ødelægge vores liv.

AF ROSA JOHNSON

Civile og oprørere dræbt af præcisionsbomber

Det danske forsvar har frigivet billeder af præcisionsbombninger. Ud fra billederne fremstår krigen som et computerspil og bombningerne som en klinisk manøvre, der stopper Gadaffis styrker. Men fejlbombningerne forties.

Der er dog allerede kommet reportager om nogle af de mange civile tab.

Fredag den 1. april bombede engelske jagerfly en ammunitionstransport i landsbyen Zawai el Arogbe. Dr. Suleiman Refardi fortæller til BBC: "Et missil ramte en ammunitions-lastbil i transporten." Den efterfølgende eksplosion dræbte syv civile og sårede yderligere 25.

Af de syv dræbte var 4 piger mellem 12 og 16 og tre unge mænd mellem 16 og 20.

I en anden fejlbombning blev 13 oprørere ramt, fordi de skød op i luften, og piloten troede, at han blev beskudt.

En dyr krig

De danske F16-fly har smidt for 30 millioner kroner bomber i krigens første 14 dage. Hvad de har ramt af civile mål vil forsvaret ikke oplyse.

Det bliver sandsynligvis til en lang og dyr krig. Chefen for det britiske luftvåben, sir Stephen Dalton, har indrømmet, at der er behov for at have planer for "et antal måneder, ikke et antal uger".

At et enigt folketing stemte for at bruge millioner på bomber, mens der skæres ned på sygehuse og børnehaver, siger noget om, hvor langt politikerne er kommet fra almindelige mennesker.

Socialisme, krig og pacifisme

Enhedslistens beslutning om at stemme for bombningen af Libyen rejser spørgsmålet om, hvordan vi som socialister forholder os til krig. Den revolutionære marxistiske tradition, som vi i Internationale Socialister betragter os selv som en del af, har udviklet en nyttig metode til at afgøre om en given krig fortjener vores støtte eller ej. Vi er nemlig ikke pacifister, da vi mener, at vold desværre kan være et nødvendigt onde. Alle historiske erfaringer viser, at den herskende klasse ikke skyr nogen midler for at forsvare sin magt og rigdom.

Den herskende klasse, som har vist sig villig til gennem den mest ekstreme vold i form af Irak-krigen og til at ofre hundredtusinder af menneskeliv for at få kontrol over et andet land og dets olie, vil være så meget desto villigere til at bruge vold mod en socialistisk massebevægelse, der (modsat f.eks. Saddam Hussein-regimet) udgør en direkte trussel mod dens ejendom og privilegier. I sådanne situationer risikerer vi at blive slagtet, hvis vi udelukkende fokuserer på sit-down aktioner og andre former for ikke-voldelig civil ulydighed.

Krig som politikkens fortsættelse

I stedet for pacifistisk modstand mod enhver krig, har vi som nævnt en marxistisk analysemetode til at afgøre vores stillingtagen. Denne metode er måske bedst af alle blevet beskrevet af den russiske socialist og revolutionære leder V.I. Lenin, der forklarede, at vi i hvert enkelt tilfælde konkret må undersøge "krigens klassekarakter: Hvad er årsagen til denne krig, hvilke klasser fører den og hvilke historiske og historisk-økonomiske forhold banede vej for den". Lenin forklarede desuden om "dialektikken" (dvs. vores metode) at:

"Med hensyn til krig er dialektikkens hovedtese... at "krig blot er politikkens fortsættelse med andre [dvs. voldelige] midler". Sådan lyder formlen hos Clausewitz, en af de største skribenter om krigens historie, hvis tænkning blev stimuleret af Hegel. Og dette var altid synspunktet hos Marx og Engels, der betragtede enhver krig som en fortsættelse af politikken hos de pågældende magter – og hos de forskellige klasser inden for disse lande – i en bestemt periode."

Når "krig blot er politikkens fortsættelse med andre midler", betyder det, at de involverede stater og regeringer i sådanne situationer er drevet af de samme grundlæggende interesser og motiver, som driver deres politik på hjemmefronten og deres mere "fredelige" udenrigspolitiske initiativer. Det forklarer også, hvorfor det er komplet absurd (som f.eks. Enhedslisten har gjort i forhold til Libyen) at forvente en "humanitær aktion" fra en række regeringer, herunder den danske regering, der på hjemmefronten står for asocial nedskæringspolitik, forgyldning af millionærerne og milliardærerne og stribevis af racistiske love.

Forskellen mellem politisk og militær støtte

Som socialister betragter vi de imperialistiske stormagter som hovedfjenden. Derfor kan vi i nogle tilfælde, som f.eks. krigen 1980-1988 mellem Irak og Iran, finde på at støtte "sub-imperialistiske" magter mod imperialismen. Sub-imperialistiske lande er placeret på et lavere trin i hierarkiet mellem verdens forskellige stater og er f.eks. blot regionale stormagter. I denne krig mellem to sub-imperialistiske lande smed USA sin vægt ind bag Irak. Derfor betød Iraks sejr også en sejr for imperialismen og dens muligheder for at intervenere i andre lande og et nederlag for de progressive kræfter overalt i verden, herunder også de folkelige forhåbninger og aktioner, der havde væltet Shahens styre i Iran i 1979 og trods det brutale præstestyre stadig prægede landet. Vi støtter desuden altid ubetinget, men kritisk nationale befrielseskrige mod imperialismen, som f.eks. tidligere i Algeriet, Vietnam og Sydafrika og i dag i bl.a. Palæstina, Irak og Afghanistan.

Vi skelner derudover mellem politisk og militær støtte. Politisk støtte giver vi kun til bevægelser, partier eller regeringer, der lige som os selv er revolutionære socialister. Selv om vi omvendt kan finde på at støtte militær sejr for kræfter, som vi i øvrigt er dybt uenige med, betyder det på ingen måde, at vi pludselig opgiver vores politiske kritik af dem. Militær støtte betyder støtte til militær sejr for den ene part i en krig. I praksis kan militær støtte betyde alt lige fra blot propaganda for den parts sejr i en krig, til våbenhjælp og i yderste konsekvens udsendelsen af uafhængige militære brigader af socialister på den ene side i en krig.

Men i alle tilfælde gælder det, at vi aldrig kan give hverken politisk eller militær støtte til verdens førende imperialistiske staters krige, som f.eks. NATO's bombning af Libyen.

LARS HENRIK CARLSKOV

Socialisme i det 21. århundrede

Med krisen kom der ny fokus på socialismens aktualitet. Ikke bare som alternativ til nyliberalismen, men til kapitalismen som sådan. Med det arabiske forår kom der også fokus på revolution som en mulighed – noget som næsten var forsvundet ud af ordbogen.

Hvis man påstår, at socialisme er det logiske endemål for disse revolutioner, vil det måske overraske. Men ser man nærmere på den dybere årsag til oprøret i fx Egypten, er det alligevel ikke så langt ude.

For den skyldes dels den strukturelle fattiggørelsen af Egypten – som historisk er et rigt land med store ressourcer. Her har den militære-/industrielle klikes tilpasning til den internationale nyliberalisme sikret den en voldsom berigelse på de almindelige egypteres bekostning. Akut stigende brødpriser pga. krisen har forstærket denne elendighed – både i Egypten og andre lande – hvilket har været underbetonet i medierne.

Et socialistisk Egypten?

Revolutionens kilde var ikke bare krav om frihed, men også mere social lighed. Og disse kan næppe tilfredsstilles indenfor de nuværende politiske og økonomiske rammer, som indførelsen af parlamentariske valg ikke nødvendigvis vil ændre på.

Den eneste faktor, som kan ændre disse, er formentlig en organiseret arbejderklasse, som både kan tage magten over den industrielle produktion og de offentlige institutioner. Det så vi i den russiske revolution og det så vi spirer til i Chile 1972-73 og under Solidarność i Polen i 1980-81.

Hvis den egyptiske revolution udvikler organer, som tager magten i samfundets basis med krav om dybtgående reformer, vil det rejse et afgørende spørgsmål: Kan det ske i et samarbejde med repræsentanter for de gamle magthavere?

Alle erfaringer viser, at det kan man ikke – det vil kræve et opgør, hvor de folkelige organer tager hele magten. Det er socialismens kerne, men skal den overleve, kræver det nogle svar ud fra en dybere socialistisk forståelse.

Socialismens indhold og væsen

Det første spørgsmål er: Hvad er socialisme, og hvad adskiller den fra kapitalismen? Og før jeg svarer, vil jeg betone, at det ikke må blive for detaljeret. For i et ægte demokrati, vil det helt afhænge af, hvordan befolkningen konkret ønsker at indrette sig.

Men noget kan vi dog sige, og mest overordnet vil den overordnede styring af produktionen vil være bestemt af en demokratisk planlægning og ikke af de blinde markedskræfter. Hvilket igen forudsætter en socialisering af produktionsmidlerne, dvs. en samfundsmæssig overtagelse af fabrikker, infra-struktur osv.

Den første fordel er, at det nye samfundssystem ikke vil blive ramt af de kapitalistiske kriser, som vi kender i dag – med arbejdsløshed, varemangel og lukkede fabrikker.

Den anden fordel er, at man frigør hele den del af samfundsøkonomien, som bruges til at forvalte penge-økonomien: Banker, finansvæsen, reklame-udgifter og store dele af retsapparatet.

Som det sidste vil man i et meget stort omfang også kunne fjerne penge-økonomien i dagligdagen, da man så at sige kan fjerne "brugerbetalingen" på en lang række forbrugsgoder, som jeg her vil kalde basisgoder. Goder, som i virkeligheden omfatter størstedelen af økonomien.

Lidt populært kan de defineres som de goder, som ingen kunne drømme om at hamstre eller frådse med, hvis de blev stillet frit, fx mælk, rugbrød og en lang række andre dagligvarer. Det vil være meningsløst at slæbe mere hjem end man skal bruge på samme måde, som folk ikke slæber flere bøger hjem fra bibliotekerne en de har tænkt sig at læse.

Derudover vil der være en række goder, som der vil blive knaphed på, hvis der var fri adgang til dem, fx kaviar, dyre rødvine, udlandsrejser. Derfor vil der her være nødvendigt med en begrænset pengeøkonomi, så de kan blive ligeligt fordelt i fht. efterspørgslen. Men det korte af det lange er, at pengeøkonomien i et sådant samfund vil få en begrænset og måske efterhånden forsvindende rolle i samfundet. For den anden side af dette er jo, at med en fri adgang til de mange basis-varer, vil der jo heller ikke være behov for en særlig stor penge-cirkulation til "lønudgifter".

Nogle vil her måske spørge: Hvordan får man folk til at arbejde, hvis så mange goder er gratis? Det korte svar er, at det er en myte, at folk ikke gider arbejde, som også mange undersøgelser viser. Men mere uddybet kunne en "arbejdspligt" jo i første omgang være adgangen til de "løn-penge", som giver adgang til de nævnte luksusgoder. En arbejdspligt, som naturligvis ikke skal omfatter syge o. lign.

Mange vil måske indvende, at det er umuligt at planlægge den samlede produktion, så den kommer til at passe med efterspørgslen, når man ikke har de gode gamle markedskræfter at støtte sig på. Hertil er der at sige, at allerede under den nuværende kapitalisme er en meget stor del af produktionen "planstyret". Hvilket skal forstås på den måde der for en meget dels vedkommende produceres det samme fra år til år, som leveres til de samme aftagere.

Når det er sådan i et udviklet kapitalistisk samfund som det danske, skyldes det, at det basale forbrug fra år til år er meget stabilt og konservativt. Og at de mest konjunkturfølsomme brancher ligger i luksusområdet og investeringsgoder. Derfor er især byggeriet meget konjunkturfølsomt. Denne konjunkturfølsomhed kan man helt komme udover i en demokratisk planøkonomi.

International socialisme

Lige siden Marx og Engels har den grundlæggende forståelse været, at man ikke kan tænke sig en levedygtig socialisme i kun et land. Så hvis det lykkedes at indføre socialisme i Egypten, må den nødvendigvis sprede sig til andre lande, hvis den skal overleve.

Men omvendt var erfaringen efter den russiske revolution i 1917 også, at den var enormt populær og havde en stor evne til at sprede sig, som fx til Tyskland, Ungarn og Italien. På samme måde vil en egyptisk revolution utvivlsomt være lige så inspirerende i Tunesien og de andre arabiske lande, som blev inspireret i dette forår. Og hvorfor ikke Portugal, Spanien og Grækenland, som alle er på bankerottens land – med gentagne generalstrejker. Eller USA, hvor de strejkende arbejdere i Wisconsin demonstrerede under paroler om, at Mubarak og den lokale guvernør kunne være et fedt?

Socialisme og kommunisme

Da Marx og Engels i sin tid skrev om dette, hed det "Det kommunistiske Manifest", og det rejser spørgsmålet om forholdet mellem socialisme og kommunisme? Eller om kommunisme bare er et ord, vi er holdt op med at bruge fordi det blev miskrediteret i Sovjet?

Nej, det er faktisk meningsfyldt at skelne, som der har været tradition for i marxismen. Her har kommunisme været opfattet som fuldbyrdelsen af det kollektive samfund, og socialisme som overgangen til kommunisme, hvor samfundet stadigt indeholder mange rester og overleveringer fra kapitalismen. Det er fx penge, løn, diverse uligheder, selv om de er under kraftig afvikling. Efter denne opfattelse defineres socialisme mao. som et samfund, hvor den arbejdende befolkning har overtaget den politiske magt og målrettet arbejder hen mod det klasse- og pengeløse samfund, hvor "staten visner bort" og "solen altid stråler smukt".

Vejen til socialisme – reform eller revolution?

For Marx og Engels blev Pariser-kommunen lidt af en øjenåbner ifht., hvordan en socialistisk magt-overtagelse kan finde sted. For før 1871 var tankerne om dette ret vage, og muligheden af at stemme sig til socialisme blev ikke principielt afvist.

Den afgørende lære fra Pariser-kommunen var, at man ikke kan overtage det gamle stats-apparat, hvis primære kendetegn er et embedsmandsapparat, som er udpeget fra oven og nedefter. Dette statsapparat skal smadres og erstattes af ægte demokratiske organer, hvor alle politiske funktionærer er valgt fra neden og øjeblikkeligt kan afsættes. Også alle løn- og arbejdsmæssige privilegier skal afskaffes, som det skete i Paris.

En anden lære er, at den nye statsmagt (halvstat, kaldte Marx det) ville vokse ud af revolutionens kamporganisationer. I Paris beboer- og karré-organisationer, i Rusland fabrikskomiteer og arbejderråd (sovjetter), i Chile i 1973 cordónes og Polen i 1980 spillede Solidarnosc denne rolle.

Skal en tilsvarende magtfaktor udvikles i Egypten, vil den have sit udgangspunkt i den nye strejkende arbejderbevægelse. En bevægelse, som ikke nøjes med at stille krav til løn- og arbejdsforhold. Men som også må samles om politiske krav som opløsning af sikkerhedspolitiet, et udvidet demokrati og omfattende økonomisk-politiske reformer.

Det er når man overtager fabrikken, at man hurtigst lærer, at arbejdsgiveren er overflødig. Det er når rigtigt mange gør det, at masserne lærer, at kapitalisterne er overflødige. Derfor er det også her, at man lærer, at selve kapitalismen kan afskaffes.

HANS JØRGEN VAD

Humanitær imperialisme – først i Libyen, nu i Elfenbenskysten

Argumenterne om at bombe Libyen for at beskytte civile i Benghazi, kan bliver misbrugt af stormmagterne. Ikke bare i Libyen, men også til at legitimere militære interventioner andre steder.

Frankrig var den første stormagt til at gøre det. 6. april angreb franske styrker og FN-styrker præsidentpaladset i Elfenbenskystens storby, Abidjan.

Der har siden valget 28, november 2010 været en stadigt mere voldsom borgerkrig i Elfenbenskysten. Krigens ene hovedperson er Alassane Ouattara, der, ligesom Vesten, hævder, at han vandt valget. Den anden er den tidligere præsident Laurent Gbagbo, der har nægtet at acceptere nederlaget og beskyldt Ouattara for valgsvindel.

Hvilke civile skal beskyttes?

En talsmand for den franske regering sagde 6. april ifølge Reuters: "Indsatsen skal neutralisere Gbagbos styrkers våben, så de ikke kan anvendes mod civile." Frankrig er tidligere kolonimagt i Elfenbenskysten.

FNs generalkommissær, Ban Ki Moon, siger, at FN har retten til at gribe militært ind ifølge en FN-resolution , der anerkender Ouattara.

Men hverken Frankrig eller FN har gjort noget for at beskytte civile tidligere. Ifølge Internationalt Røde Kors blev 800 dræbt i byen Duékoué . Flygtninge fra Elfenbenskysten fortæller, at drabene blev begået at Ouattara-tro militser.

Christian Kordt Højbjerg, der er ekspert i vestafrikanske forhold ved Aarhus Universitet, siger til Information: "Ouattara har hele tiden prøvet at tage afstand til de her grupper, men nu har han givet grønt lys ..."

Politisk

Reelt var den militære aktion politisk motiveret. Alassane Ouattara er Vestens foretrukne præsident. I 1980'erne var han vicedirektør for Den Internationale Valutafond (IMF) og herefter leder af Den Vestafrikanske Centralbank.

Fredsforhandlingerne mellem Outtara og Gbagbo foregår i skrivende stund i den franske ambassadørs residens, og det ser ud til, at Outtara bliver indsat som ny præsident.

Ingen støtte

Mani Tanoh, en socialist fra nabolandet Ghana, sagde til Socialist Worker i januar: "Næsten alle på venstrefløjen i Afrika støtter Gbagbo, fordi de ser ham som anti-imperialist."

"Men socialister bør ikke støtte nogen af dem. Begge har angrebet uafhængige stemmer i medierne og fagforeningerne, også før de begyndte at bekæmpe hinanden. Begge var involveret i valgsvindel og tilskyndede til etnisk intolerance."

Staten og revolutionen

Dette klassiske værk er Lenins svar til strømninger i datidens socialistiske bevægelse, der, ligesom nu, hellere vil vise "ansvarlighed" over for magthaverne i stedet for arbejderklassen.

Lenin re-aktualiserer Marx' og Engels' lære om nødvendigheden af at sønderknuse den borgerlige stat og bruge resterne af denne undertrykkelsesmaskine til at forsvare sig mod snylternes modsvar.

Det er den eneste vej for folket ud af udbytning og klassesamfund – i retning mod socialisme.

Mod anarkister og reformister

Lenin skrev Staten og Revolutionen som en lang polemik mod to strømninger.

Dels anarkisternes utopi om at afskaffe staten i det øjeblik, at arbejderklassens revolution betyder, at den for første gang besidder staten. Og dels mod reformistiske tendenser i det tyske og det russiske socialdemokrati, der hellere vil indgå som en del af staten, frem for at forsøge at smadre den.

Det tyske socialdemokrati leflede for nationalisme og stemte for deltagelse i 1. verdenskrig i 1914. Derved brød de alle løfter om international solidaritet mellem befolkningerne over for krigsmagerne. Senere indgik de russiske mensjevikker i en krigsregering og sendte det arbejdende folk i døden for de samme imperialistiske interesser.

Hvorfor skal staten smadres?

Med udgangspunkt i Marx og især Engels kategoriserer Lenin staten som en undertrykkelsesmaskine.

Den er et produkt af et samfund på et særligt udviklingstrin, hvor modsigelserne imellem forskellige klasser er uløselige. Staten træder ind som den tvangsinstans der sikrer den ene klasses herredømme over andre. Det sker for at klasserne og samfundet "ikke skal fortære sig selv" i en "frugtesløs kamp".

Selv om nogle borgerlige ideologier og reformismen anerkender, at staten eksisterer på baggrund af disse modsætninger, ser de staten som en mediator, der forsoner disse konflikter.

Det afviser Lenin. Staten kunne hverken opstå eller bestå, hvis klasserne fredeligt kunne forsones. Staten er altså en meget kompleks maskine, da den skal fastholde en lille klasse udbytteres urimelige privilegier på bekostning af den brede befolkning, som trælbindes i lønslaveri.

Den borgerlige stat må altså sønderknuses gennem proletariatets revolutionære overtagelse, og resterne vil med socialismen langsomt visne bort.

Statens rolle efter revolutionen

Denne distinktion imellem det at sønderknuse staten og lade resterne visne bort, markerer også en af de vigtigste forskelle imellem anarkister og marxister for Lenin.

Anarkisterne ønsker med det samme at lade staten afskaffe, selv om klasserne ikke er forsvundet endnu.

Marxisterne ønsker i første omgang at knuse den borgerlige stat ved at bevæbne arbejderklassen i stedet for den nationale hær. Embedsmænd skal være på valg og afsættelige i stedet for det professionelle embedsværk.

Arbejderklassens repræsentanter skal være på valg og afsættelige i et netværk af arbejderråd i stedet for de professionelle parlamentariske politikere.

Sådanne initiativer vil sammen med befolkningens overtagelse af alle samfundets produktionsmidler medføre, at den borgerlige stat vil slås i stykker.

Men staten vil stadig eksistere – dog i en ny form. Staten vil blive en mere simpel undertrykkelsesmaskine.

Nu er det den brede befolkning, der udøver sin magt og undertrykker den tidligere elite. Det sker, for at udbytterne ikke skal generobre statsmagten og genindfører lønslaveriet, og vil være nødvendigt, indtil der ikke længere findes forskel imellem nogens forhold til produktionsmidlerne, altså klasser.

Parlamentarisme

Ovenstående betyder ikke, at man skal opgive kampen for små forbedringer nu og her, f.eks. gennem parlamentarisme og fagforeninger.

Tværtimod, jo mere fri og demokratisk en stat er, jo nemmere er det for arbejderklassen at organisere sig og gøre sin magt gældende.

Men perspektivet om, at den borgerlige stat i sidste ende skal sønderknuses, ved at arbejderne overtager alle samfundets produktionsmidler i allerbredeste forstand, må være en drivende kraft for den socialistiske bevægelse i hele dens arbejde og organisering.

ANDERS BÆK SIMMONSEN

LENIN_ STATEN OG REVOLUTIONEN
KØB DEN PÅ WWW.MODSTAND.ORG

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften ”En anden verden er mulig”. Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME
I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund...

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE
...Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ
...ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen...Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen...

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE
Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania... flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU“ på www.socialister.dk

MØDER DEBAT DEMONSTRATION

1. maj i Odense
Morgenmøde og morgenmad hos Enhedslisten kl. 9.00 i Huset, Absalonsgade 26.

Den politiske "opsang" leveres af Lene Junker.
Så går vi på Flakhaven, hvor LO og FTF´s 1. maj demonstration starter. Her taler bl.a Pernille Skipper.
Efter demonstrationen vil vi være i Ansgar Anlæg omkring Enhedslistens telt.

Vi vil sælge Socialistisk Arbejderavis og dele Nej Til Krig avisen ud.

Kontakt Jens på 24268023, hvis du har lyst til at deltage eller mødes 1. maj.

SUF inviterer til diskussion af fælles kamp på venstrefløjen
Onsdag den 20. april klokken 19.00 i Støberiet på Blågårds Plads, Nørrebro, Kbh.
Efter blokaderne på CSC hvordan samarbejder vi på venstrefløjen?

Fællesspisning, oplæg, debat, hygge-aften.
Lækker kødholdig eller vegetarisk mad for en lille skilling og måske en sang. Vi opfordrer alle til at komme med korte taler/oplæg, der highlighter vores fælles interesser, mulighederne vi har når vi står samlet, og hvordan vi kan hjælpe hinanden i vores kampe.

ISU-møder i Odense
14. april kl. 16.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60 - Konsekvenserne af atomulykken i Japan.
28. april kl. 16.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60 - Pariserkommunen

København
1. maj-møde med Internationale Socialister/ISU
Vi mødes kl. 9-11 i Nørrehus Café, Griffenfeldsgade 6, Nørrebro
Derefter går vi i Fælledparken til 1. maj-demonstration. Der vil være morgenmad, røde sange, 1. maj-tale og masser af kampgejst.
Tilmelding ikke nødvendig, men af hensyn til indkøb, så send gerne en mail til isu@socialister.dk

Århus
Kom til Enhedslistens 1. maj
Morgenmøde, med morgenmad, sang og hygge.
Mindegade 10, over gården og til venstre, Århus
Kom kl. 9. Vi følges ad til den fælles demonstration i Tangkrogen kl. ca. 12.

Møder i ISU København
Støberiet, Blågårds Plads 3, Nørrebro. Møderne varer fra 19.00-21.00
14. april: Imperialisme og verdensøkonomi
28. april: Historien om 1. maj
5. maj: Argumenter for revolution
12. maj: Racismens rødder

Møder ISU Århus
Studenternes hus, Nordre Ringgade 3-5, lokale 2.2.
Møderne varer fra 19.30-22.00
19. april: Staten – ven eller fjende?
3. maj: Marxismen i dag. Oplæg ved Andreas Beck Holm
17. maj: Socialisters holdning til krig
31. maj: Socialister og frihed
14. maj: Fagbureaukratiet

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister/ ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister/ISU

☐ Jeg vil gerne abonnere på Socialistisk Arbejderavis i et år for 150 kr.

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, Postboks 522, 1505 København V tlf: 35 35 76 03, eller til isu@socialister.dk

Neoliberalistisk Assimilering

”...der må gælde en naturlig forventning til mennesker, der søger til Danmark og vil være danske statsborgere, om at de også ønsker at være danske.” Uddrag af Søren Pinds debatindlæg bragt i Ekstra Bladet 11. marts 2011.

Søren Pind, samt regeringen og den såkaldte opposition har længe ført politiske debatter om værdier og det at være dansk. Fælles for debatterne er dog for det første, at deres præmisser er faktuelt forkerte og intet har med virkeligheden at gøre. For det andet er debatterne igangsat og over de sidste 10 år kraftigt viderespundet med formålet at tilsløre elitens interesser og deres måder at opnå dem på.

Multikulturalisme som et Negation

Islamofobikampagnen koblede først og fremmest terror med Mellemøstlig Islam. De sidste 10 år har kampagnen videreudviklet sig. Det er lykkedes at opbygge en fælles bevidsthed i medierne og i dele af befolkningen, hvor Islam opfattes som et værdisystem, som står for alt ’ondt’, modsat det ’danske’ som partout kommer til at stå i opposition og således for alt ’godt’. Stigmatiseringen har således udviklet sig til en kultur-, traditions- og værdidebat.

Retorikken, især siden valget i 2001, har omtalt immigranter som kommer til Danmark med ord som ’indvandrere med anden etnisk baggrund end dansk’, ’nydanskere’, ’perler’, ’invandrere fra ikke-vestlige lande’, osv. Det opretholder en forestilling om, at disse ikke er danske og implicit ikke lige så gode, dvs. de er imod oplysningsidealerne; lighed, ligestilling og demokrati.

Ydermere virkeliggøres deres argumentation ved, at de har gjort dem let genkendelige på grund af deres ikke-hvide hudfarve (trods mennesker fra syd-, og Østeuropa til forveksling også kan ligne folk fra ikke-vestlige lande), samt en anderledes tøjstil så som tørklæde og burqa.

Islamofobien beskriver tilmed alle med en muslimsk kultur som værende potentielt farlige, voldelige, kriminelle, kvindeundertrykkende eller voldsramte. Dette forklarer Søren Pind også i sit indlæg og konklusionsmæssigt argumenterer imod multikulturalisme. På den måde kobles biologisk fakta så som pigment med adfærdskarakteristika.

Den fremmedfjendske retorik legitimerer en diskrimination. Fx har Holbæk Kommune med henvisning til et imam citat om, at det er ulovligt at få børn uden for ægteskabet i islam, frataget en enlig mor retten til almindelige og ekstraordinære børnetilskud, børnebidrag, og økonomiske fripladser i børnenes institutioner. Udviklingen indikerer hvor centraliseret DFs logik har inficeret dansk politik.

Ydermere har værdidebatten også medført en holdning hvor ”vi” (DF og regeringen) nærmest ikke behøver at følge loven hvis den ikke huer ’vores’ interesser; ’vi’ ved bedst, som når Peter Skaarup kalder FN resolutionen, der forbyder udvisning af de statsløse palæstinensere for ”forbandet”.

Bivirkningen, og måske målsætningen, af det fjendske menneskesyn er, at frygten for ’de fremmede’ reproduceres og derfor bliver ved med at legitimere krigene og indskrænkninger af velfærdsydelser under dække af en argumentation som proklamerer forhøjet individuel frihed og international bekæmpelse af terror, som skal gøre vores verden mere tryg.

Krigen Mod Terror Doktrinen

Danmark og USA’s alliance har været tæt siden 1941 og efterfølgende via NATOs oprettelse i 1949. Alliancen har dog siden dengang været mere eller mindre ’usynlig’, dvs. den har ikke fyldt meget i den danske befolknings bevidsthed. Vigtigt at pointere er, at USA altid har været og stadig er den mest magtfulde i alliancen.

Alliancen blev yderst synlig igen i 2001 efter 9/11, hvor Bush kort efter angrebet lancerede War on Terror. I Danmark adopterede den nyvalgte statsminister Anders Fogh den samme kampagne, som han tilpassede til det danske samfund. Resultat blev at Danmark tilsluttede sig Koalitionen af de Villige og gik i krig i Afghanistan, to år senere i Irak og senest i Libyen.

Islamofobien har været et af Foghs mest effektive redskaber for at opnå tilstrækkelig føjelighed fra den danske befolkning til at gå ind for invasionerne. Det er nok ej heller en tilfældighed, at det er muslimer der fjendtliggøres siden de bor på olien i Mellemøsten.

Da Dansk Folkeparti, hvis spidskompetencer var, og stadig er, at føre sine politikker ud fra et fremmedfjendsk menneskesyn, ved samme valg blev Danmarks tredje største parti, kunne det nemt udnyttes til at retfærdiggøre og legitimere krigene.

Neoliberalisme og Fogh

Fogh intensiverede reformer baseret på en neoliberal ideologi.

Den neoliberale ideologis grundlag er, at det sociale gode (det lykkelige liv) maksimeres gennem markedstransaktioner, dvs. at staten skulle blande sig så lidt muligt i markedet.

Paradokset er, at den private sektors mål ikke er at sørge for den brede befolknings ve og vel, men derimod at maksimere sin egen profit. Et andet problem er, at neoliberalismen sætter lighedstegn mellem betalingsevne og behov. Konsekvensen af det er, at det primært er de rigestes behov der bliver dækket mens de fattigstes behov bliver ignoreret.

De neoliberale reformer præsenteredes i en frihedsdiskurs. De ældre fik fx frit valg til selv at bestemme, hvordan og hvorfra de ville købe deres ydelser, der blev indført frit skolevalg, frit sygehusvalg osv. Realiteten bag de frie valg var markedsgørelse af den offentlige sektor.

Skattestop og skattelettelser skulle ifølge neoliberalismen give borgerne mere frihed og flere penge i egen lomme. Dog har de skabt et finansieringsproblem, der nødvendiggjorde yderligere nedskæringer i velfærdsydelserne.

Resultatet var, at der blev skabt nye markeder for den private sektor, fx private sundhedsforsikringer – som der oven i købet blev givet skattefradrag til, hvilket samtidigt skærpede den private sektors konkurrence. Dette førte til et behov for nye markeder og billige råstoffer.

Dertil er drastiske metoder blevet taget i brug, som vi har set med krigene i Afghanistan, Irak og nu Libyen. Som Peter Skaarup sagde fra folketingets talerstol i 2003 ”Det må da være i Danmarks interesse, at et land som Danmark, der har bidraget aktivt til aktionen, (i Irak red.) også får en indtægt som led i det, der er foregået. Det burde hr. Villy Søvndal vel bare glæde sig over.”

Marianne Castenskiold, senior konsulent i Dansk Industri vurderede også invasionen af Irak som lovende. Hun forklarede bl.a. danske virksomheders muligheder for at få del i de store puljer som FN og andre NGOer havde etableret i forbindelse med genopbygningen af Irak.

Ignorants

Neoliberalismen opfylder ikke målet om et godt liv for alle. Den brede danske befolkning er blevet ofre for neoliberalismens paradokser.

Regeringens propaganda har længe sat lighedstegn mellem det lykkelige liv og det ’frie marked’, mens DF har stået for at slå fast, at folk fra ikke-vestlige lande, især mellemøstlige lande med store befolkningsgrupper af muslimer, har krige i deres hjemlande, fordi de har et andet værdisystem. Derfor giver det ikke mening at bruge ressourcer på ikke-militaristisk konfliktmægling, hvis Islamofobien accepteres. Derimod er det mest rentabelt at lave militære angreb og så selv, igen, igen, være med til at bestemme hvilken leder der skal indsættes.

Humanitær krig

Når den politiske debat omhandler uendeligt uløselige emner så som værdier, kultur, traditioner og danskhed skabes der en irrelevant og paradoksal virkelighed.

De nuværende revolutioner i Mellemøsten burde være klare beviser på, at den Islamofobiske logik ikke holder.

Retorikken, efter en dekades skræmmekampagne, er ved at vende. Derfor har piben fået en anden lyd med begreber så som ’humanitær krig’. Et sådant begreb er dog ikke mindre modsætningsfuldt, da humanisme bl.a. defineres som værende respekt og tolerance for det enkelte menneske modsat krig, der betyder drab af mennesker, netop grundet intolerance.

Samtidig med at Islamofobien har legitimeret krige har den også gjort det sværere at bekæmpe neoliberalismen. Den skabte kløft mellem brune og hvide danskere, som Søren Pind forsøger at reetablere med sin assimilationsretorik, har gjort det sværere at bekæmpe neoliberalismen.

Derfor er det en nødvendighed at gå imod Pinds retorik hvis de nedskæringer der medfølger neoliberalismen skal bekæmpes.

S. V. JENSEN

Libyen-krigen er imperialistisk

Før oprøret i Libyen begyndte, producerede Libyen 1,8 millioner tønder olie om dagen. Olien er den vigtigste grund til, at Frankrig, England og USA m.fl. bomber Libyen.

To dage efter at bombningerne var begyndt, sagde major Peter Sølling på TV2, hvorfor der blev bombet omkring byerne Ajdabiyah og Misrata:

"De to byer er vigtige, for syd for byerne er to af Libyens største oliefelter placeret – 80 procent af Libyens oliereserver befinder sig syd for de to områder. Den centrale og vitale infrastruktur, der er forbundet med at udvinde og transportere olien er også i det område."

Revolutionerne i Egypten og Tunesien og den enorme bevægelse i Mellemøsten har svækket Vestens kontrol.

Både Mubarak og Ben Ali var vestlige allierede – ligesom regimerne i de fleste andre arabiske lande, der har oplevet opstande. Med bombningen af Libyen forsøger Vesten at genvinde noget af deres tabte position i Mellemøsten.

Vestens intervention vil ikke være til gavn for revolutionerne, selv om bombningerne i starten var populære.

Vesten afpresser oprørerne

Fra starten bad oprørerne om anerkendelse af det nationale overgangsråd og adgang til de beslaglagte milliarder fra Gadaffi-regimet, så de kunne købe våben og andre vigtige forsyninger. Og de krævede stop for de fly med lejesoldater, der gav regimet fodfolk.

De fik hverken hjælp eller anerkendelse fra Vesten. Vesten nægtede at blokere flyene med lejesoldater.

De modsatte sig ethvert våbensalg med den begrundelse, at de kunne falde i hænderne på "islamistiske terrorister". Og de fandt en juridisk begrundelse for ikke at give Gadaffis milliarder til det nationale overgangsråd.

I stedet forlangte de, at enhver fremtidig libysk regering skulle overholde alle de kontrakter, der var indgået af Gadaffi-regimet, herunder "generøse" olieaftaler. At undertrykkelse af "islamistiske bevægelser" skulle fastholdes, og at Libyen fortsat skulle holde migration fra Afrika ude af EU.

Vesten afpressede revolutionen. Det nationale overgangsråd blev tvunget til at pantsætte sin fremtid for at sikre sin overlevelse.

Det nationale overgangsråd er ledet af afhoppere fra Gadaffis regime. Lederen Mustafa Abdel Jalil var justitsminister fra 2007. Også Gadaffis forhenværende indenrigsminister, Abdul Fatah Yonis, er medlem af rådet.

Det er disse tidligere Gadaffistøtter, som Vesten nu kører i stilling som ledere af et nyt Libyen eller et delt Libyen.

Forhindrede et folkemord?

Fortalerne for bombningerne siger, at de ville forhindre et folkemord.

Men Gadaffi var ikke i gang med et folkemord. De byer, som Gadaffis styrker forsøgte at indtage, blev beskudt og bombet, uden tvivl med mange civile døde til følge. Men det var krigshandlinger, ikke folkemord.

10. marts indtog Gadaffis styrker Zawiyah, en by med over 100.000 indbyggere, 40 kilometer vest for Tripoli. Der blev ikke gennemført et folkemord i Zawiyah. Det har der heller ikke været i andre byer, hans styrker har erobret.

Der har ikke været billeder af dynger af lig eller massegrave, der kunne dokumentere et igangværende folkemord. Medierne skabte en myte om et forestående folkemord for at legitimere bombningerne.

Vi kan ikke afvise, at Gadaffi ville have begyndt en massakre – han er trods alt en brutal diktator.

Men realiteten er, at massakrer er en tilbagevendende del af kapitalismen, og formålet med de igangværende bombninger af Libyen er at fastholde de stærkeste kapitalistiske landes magtpositioner i Mellemøsten.

Gadaffis militære overlegenhed

Det er langt fra sikkert, at Gadaffis styrker bare kunne have taget Benghazi, da krigen startede. Og slet ikke på de 48 timer, som medierne påstod.

Benghazi er Libyens næststørste by. Misrata, Libyens tredjestørste by, havde været belejret og holdt stand i 13 dage, da et enigt folketing 19. marts besluttede at bombe Libyen.

Oprøret i Libyen startede som et folkeligt oprør, og derfor har det også sin styrke i byerne. Gadaffis militære overlegenhed bliver også mindre i bykrig, hvor tunge våben er mindre anvendelige.

Forsvarskrige baseret på befolkningens støtte har ofte slået militært overlegne styrker. Det skete sidst, da Libanon forsvarede sig imod Israels angreb i 2006.

Dengang gjorde de samme magter, som nu hævder at bombe for at beskytte civile, intet for at stoppe Israel – deres allierede – på trods af massive bombninger af boligområder og tusinder af civile døde i Beirut. Derimod gjorde medierne meget ud af at dæmonisere Hizbollah, der stod i spidsen for forsvaret.

Dertil skal lægges at den revolutionære inspiration fra Benghazi, som gav oprøret momentum, ville påvirke Gadaffis styrker mere, når de nærmede sig Benghazi, oprøret centrum.

Tre gange i løbet af den russiske revolution nærmede fjendtlige militærstyrke sig Petrograd, centeret for den russiske revolution, Alle gange gik enhederne i opløsning og deserterede.

Der er store forskelle på Benghazi, da bombningerne startede, og Petrograd i 1917. Men at byer i oprør inspirerer invaderende soldater til at desertere gælder stadig.

JAKOB KROGH

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 522, 1505 Kbh. V

POST DANMARK PP B